

wow!

2025 PUBLICATION

WRITERS OF WEST VIEW

Content Page

Principal's Foreword

Exploring Cultures and Friendships – Stories of Connection

Learning Through Play: A Cultural Adventure	9
A Fun Day of Cultural Discovery	10
My Cultural Workshop	11
My Experience Playing Traditional Cultural Games	12
My Favourite Game: Sungka	13

English Compositions

The Mistake	15
A Surprise Catch	16
Taking Care of a Pet	17
The Special Birthday	18
The Bicycle Race	19
The Cycling Competition	20
The Kite On A Tree	21
A Dance Competition	22
A New Classmate	23
A Dance Competition	24
An Honest Act	25
Overcoming Your Fear	26
A Skydiving Adventure	27
A Learning Experience at the Ice Cream Museum	28
Showing Care for Others	29
Something That Was Found	31
An Unforgettable Experience	33
A Prank	35
A Bullying Incident	36
A Resilient Boy	38
Standing Up for Oneself	40
An Upsetting Incident	42
A Nerve-Wrecking Experience	43
An Incident in the Classroom	44
A Good Choice	46
A Proud Moment	48

A proud moment	50
----------------------	----

Chinese Compositions

咖啡店	53
客人来	54
过新年	55
丽丽的小狗——贝贝	56
我的哥哥	57
小熊救猫记	58
特别的一天	59
养成好习惯	60
我的水壶	61
令健文后悔的一件事	62
难忘的运动会	63
插队的后果	64
马路如虎口	65
这件事让我学会了有礼貌的重要性	66
乱丢垃圾的后果	67
不一样的新年	68
难忘的国庆庆典	69
露营的一夜	71
生命之源：水	72
妈妈生病了	73
给妈妈做的营养早餐	74
倾斜的伞	75
不败的友谊之花	76
我找回了丢失的东西	78
珍贵的友谊	79
一次让我难忘的露营	80

Malay Compositions

Datuk dan Nenek Saya	83
Anak Yang Rajin	84
Diari Saya – Gasing	85
Diari Saya - Dipi	86
Saya Seorang Ahli Bomba	87
Anak Yang Baik	88
Membantu Orang Lain	89
Hari Lahir Datuk	90
Kembali Ke Sekolah	91

Kejadian Sebelum Majlis Hari Lahir Datuk -----	92
Kek Istimewa Untuk Datuk -----	93
Saya Boleh Lakukan Sendiri -----	95
Pengalaman Yang Berharga -----	96
Suatu Peristiwa Yang Tidak Dapat Dilupakan -----	97
Membuat Projek Sekolah -----	98
Mengambil Giliran -----	100
Murah Hati -----	102
Akibat Cuai -----	103
Nilai Sebuah Persahabatan -----	105
Erti Sebenar Kerja Berkumpulan -----	107
Pengajaran Daripada Sikap Cuai -----	110
Keyakinan yang Menguji Diri -----	112
Akibat Cuba Menipu -----	114
Beriadah di Taman West Coast -----	116
Saya Mesti Berani Bersuara -----	117
Suatu Rompakan -----	119
Tetamu Istimewa -----	120
Satu Peristiwa di Taman Riadah -----	122
Malang Tidak Berbau -----	124
Kucing -----	125

Tamil Compositions

குறும்பு செய்த குரங்கு -----	128
உதவி செய்து மகிழ்வோம் -----	129
சுற்றுலா -----	130
வீண் சந்தேகம் -----	131
விளையாட்டு விளையானது -----	132
அக்கறை காட்டுவோம் -----	133
என் நல்ல அண்டைவீட்டுக்காரர் -----	134
எனக்கு அமைந்த ஒரு சிறப்பான நாள் -----	136

Acknowledgements

Principal's Foreword

It gives me great pleasure to present this year's edition of Writers of West View (WOW!), a collection of stories penned by our very own West Viewans. Each piece reflects the voices of our pupils—their imagination, their reflections on daily life, and their growing understanding of the world around them.

As I read through the writings, I was struck by recurring themes of **family bonds, acts of kindness, perseverance in the face of challenges, and the joy of learning**. Whether it was helping a grandparent during festive celebrations, working together to overcome setbacks in competitions, or learning cultural games that deepened appreciation of traditions, our young writers captured moments that are both personal and universal. These stories remind us that when we experience everyday life, there are valuable lessons waiting to be uncovered.

What stood out most was how the writings embody our school's TALENT values:

- **Trustworthy** – in stories where pupils were honest and did the right thing even when it was difficult.
- **Active in Learning** – in curious explorations of cultural practices, science, and nature.
- **Empathetic** – in acts of care for friends, neighbours, and even pets.
- **Enterprising** – in creative solutions when things did not go as planned, such as finding ways to turn mishaps into opportunities.
- **Tenacious** – in tales of pupils who persevered through setbacks, showing determination and courage.

Through these stories, our pupils reveal themselves not just as learners of language, but as learners of life. Their words show us that they are growing into Passionate Learners and Confident Leaders, ready to contribute positively to the community.

To all our budding writers: may this publication inspire you to continue writing, dreaming, and shining. I look forward to seeing how your voices will grow stronger in the years ahead.

Let us celebrate this milestone with pride and look forward to many more chapters of creativity and imagination from our Writers of West View!

Mr Eugene Lee
Principal

Exploring Cultures and Friendships – Stories of Connection

Learning Through Play: A Cultural Adventure

Today, we started by introducing the activity, which was about learning different cultures such as those of Singapore, the Philippines, Korea, Thailand, and India.

When we reached the segment on Filipino culture, I was surprised to learn about some traditional games I had never heard of—even though I'm Filipino myself. It reminded me that there are still many things I don't know about my own culture and language.

Next, we explored Korean culture and learned about a traditional game called Yut Nori. We began by throwing five sticks, called yut sticks. If the round side of the stick faced up, it didn't count as a step, but the flat side represented a step. If all the sticks landed either flat or round, you got to take another turn. The player who gets all their pieces home first wins the game.

Unfortunately, we ran out of time and couldn't try all the games. Our teacher encouraged us to explore more of them online and even gave us a few to try on our own.

SORIANO VON AXEL ADIAN
5 Brilliance

A Fun Day of Cultural Discovery

Today at the cultural workshop, I learned how to play a traditional Indian game called Five Stones. It is played with five small bags filled with stones. The player throws one into the air and tries to pick up the others and catch the thrown one—all with the same hand. I found it very interesting because it helped us practise our concentration and hand-eye coordination.

We also played many other cultural games, which were all very fun and meaningful. We formed circles based on our levels and asked one another which country we came from. I learned so much about my friends and their backgrounds!

Later, we watched videos to understand different cultures and traditions, and even got to try on some traditional clothes. That was one of the highlights of the day! At the end of the workshop, each of us received a packet of traditional games like Chapteh, Five Stones, and more to bring home.

My favourite part of the workshop was learning about other cultures and their traditions—some of them really surprised me! I've always enjoyed learning about where my friends come from.

I think the purpose of today's workshop was to help us understand and appreciate different cultures and to respect everyone's background. I hope that in the future, we can also learn how to cook dishes from other cultures. That way, we can surprise our friends and family by preparing their favourite food!

DUBEY RUDRANSH
5 Diligence

My Cultural Workshop

Today at the cultural workshop, I learned to play a traditional Indian game called Five Stones. As the name suggests, the game involves five small stones that we throw into the air and catch. The goal was to complete 10 levels of the game successfully.

I found the game very interesting because it tests both our throwing and catching skills, as well as our reflexes. It helped me improve my reflexes, which is important since I play a contact sport that requires quick reactions, and I feel mine could be faster.

I believe the purpose of the workshop was to help us appreciate and learn about traditional games and customs from other cultures. Next time, I hope we can have some outdoor playtime so that we can enjoy games that are best played outside.

VU MINH TRI
4 Diligence

My Experience Playing Traditional Cultural Games

At the cultural workshop, I learned how to play Yut Nori, a traditional Korean game. First, you throw four wooden sticks. Then, you move your pieces based on how the sticks land. To win, you need to land on the same space where you started, which is called the home.

I also learned how to play Sungka, a game from the Philippines and Malaysia. To set up the game, you place seven shells in each small hole. First, you pick up all the shells from one small hole, then place one shell in each following hole. If the last shell you place lands in a hole, you take all the shells from that hole and put them into your big hole. If the hole where you placed the last shell was empty before, you take all the shells from the hole directly opposite. Both players take turns until all the shells are collected in the two big holes. The player with the most shells in their big hole wins.

I think the purpose of this cultural workshop is to showcase some of the diverse cultures found in Singapore.

CHLOE SIMONNE MATURAN MENESES
P3 Confidence

My Favourite Game: Sungka

My favorite game is Sungka because it is so much fun! Sungka is a traditional Filipino game played by two players. I first learned to play Sungka in the Philippines, and now I also play it here in Singapore with my Mommy, Daddy, and brother.

I have played Sungka many times by myself and with my family. It is a fun Filipino game that we can play for many rounds. The shells used in the game are interesting because they come in different sizes.

I really love playing Sungka, although sometimes it can be a bit confusing for me.

BARACINAS SOFIA ELYSSE CARPIO
2 Aspiration

English Compositions

The Mistake

It was a rainy Saturday night. Everyone was asleep except Tommy. “Grrr!” Tommy’s stomach growled. He went to the kitchen to look for some food.

Tommy saw a jar of cookies that his mother had baked the day before. His mother placed it on a high shelf. Tommy decided to take a chair to reach out for the cookie jar. He climbed on the chair and stretched out his hands.

As Tommy was trying to reach for the cookie jar, the chair tipped precariously and started to wobble. “Ahhh!” Tommy cried out loud. Tommy’s father heard his cries and dashed out of his bedroom into the kitchen.

Tommy’s father was shocked to see Tommy about to fall off the chair. He quickly grabbed the chair in the nick of time. Tommy was saved. Both of them heaved a sigh of relief. Tommy learnt that he should always ask for help from an adult.

IMAN ZAYD BIN MUHAMMAD ISA
2 Brilliance

A Surprise Catch

It was Danny's birthday last week. To celebrate, he went to a nearby pond to fish. When he pulled up the fishing net, he saw a creature in it. He thought he had caught a fish. Danny placed his catch in a small jar and admired it.

The 'fish' that Danny thought he had caught started to grow limbs, and its tail became shorter. Feeling confused, Danny approached his mother to ask why the fish was growing limbs.

Danny's mother chuckled and told him that it was a tadpole. She showed Danny a science book that explained the life cycle of a frog.

Danny felt relieved to learn that the 'fish' was a tadpole. After a month, the tadpole turned into a frog. Danny was happy and told his friends all about it.

CLASON PANG EN JUN
2 Confidence

Taking Care of a Pet

Last Tuesday, Joe was walking home from school when he decided to go fishing at the nearby pond in a garden. He took a small jar and a fishing net from home. He caught a small fish which was wriggling, and dark in colour. He gently placed it inside the jar, watching with excitement as it swam around in the clear water.

Joe brought the fish home and placed it in a fish tank to keep it as a pet. Every day, he would admire it. One day, he discovered that his pet fish had grown two legs. Puzzled, he went to his mother and asked why his fish had grown legs. His mother took a closer look and suggested they do some research about his pet. They went to the library to learn more. His mother took a book from the shelf titled 'Animals'. She flipped to a page and showed him a picture of the life cycle of a frog.

Joe discovered that a tadpole looks like a fish, and that his pet was a tadpole and not a fish. He was surprised to learn that it would soon turn into a frog. He felt happy that he had learned more about the life cycle of a frog.

WONG SHI CHEN
2 Diligence

The Special Birthday

Last Sunday, Mother and Father decided to celebrate June's 9th birthday. They decorated and set up the function room for her party. They invited many guests to celebrate together. The whole room was filled with laughter.

They were excited for the party food to arrive. When Mother was bringing out the cake, she tripped on June's toy and fell. The cake flew high up into the sky and landed on the floor with a loud splat. When June heard the sound, she attended to her mother. Father had an idea. He stacked the doughnuts on top of each other and sprinkled them with skittles, rainbow sprinkles and chocolate pieces.

Everyone was elated. June made her wish and blew out the candles. She received many presents. She learnt that even a disastrous event could have many solutions.

ANVER JAEGER LIM PERRN
2 Empathy

The Bicycle Race

Celeste loves cycling. She has a very fast bicycle which she got when she was five years old. She cycles at the park every evening. As she cycled more frequently, she became even better and more confident. At the age of nine, Celeste got a new bicycle which was blue and purple and had a lightning flash design on it.

She was now very skilled at cycling. Last Friday, after coming home from school, she saw a lady with short black hair and a blue uniform giving out flyers. Celeste walked to her to get a flyer.

“Oh! Is this a bicycle race? I love bicycle races!” Celeste asked excitedly.

It sure is! You can participate if you want,” the lady smiled.

Celeste said, “I will!”. She dashed back home to tell her parents. They gave her permission to take part. She was so excited.

Finally, Sunday dawned. As Celeste ate her breakfast, she felt very nervous. She took a deep breath. As she arrived at the racing venue, she saw her friends. They made a banner that had the words: ‘GO, CELESTE, GO!’ She felt extremely confident when she saw it. As the horn sounded, the participants started cycling at high speeds.

However, while cycling, Celeste did not see a small rock. Her bicycle hit the rock and she fell. Celeste had a large wound on her knee. As much as it hurt, Celeste wanted to win the race. She cycled as fast as she could, and before she knew it, with a bleeding leg, she won the race. She learnt that being tenacious helped her to finish the race in first place.

SITI AISHA BINTE MUHAMMAD NADER

3 Aspiration

The Cycling Competition

“Crash!” Amy’s bicycle landed on the ground again. The sound of Amy’s bicycle falling to the ground was sudden and loud. It happened quite a few times when Amy first started to learn how to ride a bicycle at the age of nine. “Ah! I still can’t ride a bicycle yet!” Amy exclaimed to her father as she stood up from the ground. “You will get there!” urged her father. As she cycled more, she became better and more confident at it.

After a few weeks, she became very skilled at cycling. One Friday, as Amy and her father were walking back home, they spotted a poster about a cycling competition. Amy decided to take part in it. To train for the competition, Amy cycled at a nearby park every evening to improve her cycling skills.

Finally, the day of the competition arrived. On that day, just like other competitors, Amy was very excited because she had practised for many days. The weather was sunny, and many people had come to watch. Amy’s hands were sweaty at the starting point. Once the starter’s horn sounded, she cycled as fast as she could. At the beginning of the race, she was doing well and managed to overtake many other riders.

As Amy was cycling, she did not notice a small rock on the track. Suddenly, her bicycle hit the rock. She lost her balance and fell on the road with a loud thud. Her knee hurt badly and her hands were bleeding a little. Amy paused for a while as the other cyclists cycled past her. Then, even though she was hurt, she got up and started cycling all the way to the finishing line.

In the end, Amy did not win the competition, but she still felt happy and proud of herself. After her fall, she learnt that she must be more careful to look at where she was cycling to. She also learnt that it was okay to fall, but it was important to stand up and try again.

MIYA ELIZABETH AINGE
3 Confidence

The Kite On A Tree

“Phew!” said Jason. It was a blazing hot afternoon. John, Tom and Jason were walking home after playing football at Sun Sun Park.

John, Tom and Jason were still walking when they saw a big tree. “Look!” Tom said, “There is a kite on a tree!” John and Jason looked at the kite in excitement. They thought of the fun they would have if they played with it. Soon, the boys came up with a plan. They tried to take the kite down, but it was too high.

After trying for a few times, John, Tom and Jason managed to take the kite down using a long-fallen branch. The three boys celebrated by cheering joyfully because they had worked together. As soon as they were cheering loudly, a boy came running towards them.

The boy said to them, “Hello! This is my kite. Can I have it back?” John, Tom and Jason were surprised because they had been working hard to retrieve the kite, and someone just came over suddenly to claim it. After discussing for a while, they agreed to return the kite to the boy.

Jack, Alex and John went home happily. Though they had felt disappointed in the beginning, they knew that they had done the right thing. The boys learnt that they should not take other people’s things, and that it was only right that they returned the kite to its rightful owner.

KOH CHENG YI JACOB
P3 Confidence

A Dance Competition

“Ring! Ring!” The school bell rang loudly, signalling the end of the school day. Shelly, Vee and Bassie went to the dance studio for their dance practice.

“What dance moves should we learn today?” thought Shelly to herself.

Once they arrived at the dance studio, they started to practise their dance steps. Their faces were filled with excitement.

At the previous practice, Bassie did not show up at the dance studio. Bassie was the most important dancer of the dancing group and it was already the last day of their rehearsal.

Miss Tan, the Dance CCA teacher asked, “What happened to Bassie?”

Vee told Miss Tan that Bassie was very ill.

“Oh dear! What are we going to do?” everyone asked Miss Tan.

Miss Tan told everyone to remain calm so that she could think of a solution.

“What about having our substitute dancer, Shelly, to replace Bassie?” Miss Tan suggested almost immediately.

The dancers had to change their dance routine. Miss Tan said that Shelly would be the lead dancer for their new dance. The students practised for a long time, and they had been training twice as long as they used to on the other days.

Finally, it was the day of the competition. Before they started, the dancers wished one another the best of luck. In the end, Shelly, Vee and the rest danced beautifully on stage and won the competition. All the dancers learnt that if they trained hard and believed in themselves, they would succeed.

ARDELL ARIANA BINTE NOR MUHAMMAD SOFFIAN
3 Confidence

A New Classmate

“Ring!” The school bell rang to signal the start of the school day. The students poured into the classroom and sat down at their desks. Their teacher, Miss Ong, walked into the classroom and said, “Children, this is your new classmate, Nikola.” She pointed to a girl who looked foreign. Nikola felt shy because she did not know anyone. It was her first day in the school.

During recess, Nikola had no one to play with after eating. “Oh dear, I’m all alone,” she sighed. Nikola felt left out and lonely.

While playing, one of her classmates noticed that she looked sad and lonely. He asked his classmates, “I think we should invite Nikola to play with us. Is that fine with all of you?” His classmates nodded in agreement. They invited Nikola to play with them. Nikola realised that they were friendly and joined them to play. She felt over the moon.

Nikola and her classmates played and had fun together. She was glad that she had made new friends. Her classmates learnt that it was important to show empathy towards others.

CHIA CLAIRA
P3 Diligence

A Dance Competition

“What happened to Iris?” Leah asked her Chinese Dance teacher. Leah was worried about Iris. The pupils practised hard for the dance competition. They stayed back after school for rehearsals and worked together diligently.

Iris, an important dancer, fell very ill. She had high fever. She was unable to attend the practices and the competition. They did not know what to do next. They felt like a dark cloud was hanging over them.

Suddenly, Leah had a great idea. She suggested her idea to the Chinese Dance teacher. The teacher agreed to change the dance routine. They learnt the new dance steps in a short amount of time. They had more practices.

Finally, it was the day of the competition. They felt butterflies in their stomachs. They performed their dance routine to the best of their abilities. The audience erupted into wild applause. The dancers showed perseverance and tenacity. Everyone learnt that they must keep trying and not give up easily when faced with challenges.

KANG HAYUL
3 Diligence

An Honest Act

“Ring!” The loud ringing sound from the alarm clock woke Ms Hana from her sleep. When Ms Hana glanced at the clock, she realised that she was late for her meeting. She took a quick shower and got ready for work, particularly for the meeting. Since she was late, Ms Hana decided to take a taxi. She was really worried because she would be late and feared that she might even be stuck in a traffic jam on the way to her office.

After fifteen minutes, Ms Hana reached her destination. She rushed out of the taxi and went straight to her office. While she was walking to her office, she was worried that she would get scolded by her boss. Ms Hana reached out for her phone to check the time. She froze on the spot, unable to react. Her phone and handbag were missing. She suspected that she had left it in the taxi. She rushed to the office to tell her boss that she needed to go out to take her bag.

Meanwhile, while the taxi driver, Mr John, was driving, he noticed a handbag at the back seat. That was when he faced a dilemma. If he did not return the bag, he would get to keep extra cash and more valuables. On the other hand, if he were to return it, he would have to trouble himself to go to the police station. However, Mr John would be proud of his honesty if he were to return the bag to its owner. Finally, he went to the police station and handed the bag to the police.

After a few minutes, Ms Hana decided to go to the police station to make a police report about her missing bag. Ms Hana blinked rapidly and felt like she was walking on air when she saw her handbag at the police station’s counter with the taxi driver. She was grateful to him for returning the handbag.

“Thank you, Mr John!” exclaimed Ms Hana.

“No problem!” replied Mr John.

Mr John was given a medal of honesty by the police. He was elated. Ms Hana was reminded by the police to be more careful with her belongings. Ms Hana’s heart was swelling with relief as her bag was not stolen. Ms Hana learnt not to be careless with her belongings. As for Mr John, he was awarded with a special award for being honest.

Overcoming Your Fear

Was there a time you learnt to overcome your fear?

It was a hot afternoon. I muttered to myself, “I should be doing my homework so that I can play later.” I took out my assignment and tried hard to concentrate.

Suddenly, I heard a mysterious rustling sound near my school bag. My heart skipped a beat, like a drum missing its note. To my horror, a gigantic cockroach was hiding between my Mathematics and Science textbook. The cockroach spread its wings and flew around me. I hollered at the top of my voice as I had a phobia of insects since I was young. The idea of this annoying insect buzzing near my ear sent shivers down my spine, like ice-cold water trickling down my back.

I sprinted out of the room like lightning. The cockroach chased after me like a tiny fighter plane. My heart pounded like a racing engine. I ran around the house shouting for help, but nobody was at home. Just then, the cockroach bumped against a wall and dropped to the floor. I was relieved and grinned like a Cheshire cat – my revenge at last! I inched forward with a roll of newspaper, ready to slap it.

Suddenly, the door flung open and my mother returned from the market.

“What happened, my dear?” she asked when she saw me perspiring and holding a roll of newspaper.

“It’s just a tiny insect. You are so much bigger. There is nothing to be afraid of,” my mother teased. Calm as a queen, she picked up the cockroach with her bare hands and placed it outside the house.

After that ordeal, I learnt to face my fear bravely.

“You are so much bigger than an insect.” My mother’s words still echoed in my mind like a gentle reminder.

ROLYNN KOAY EN LE
4 Brilliance

A Skydiving Adventure

It all started on a Sunday morning. Laknesh was getting ready for his swimming lesson. He saw a backpack lying at the corner of the room which reminded him of the day he went for skydiving. Memorable images instantly came flooding to him...

“Oh boy, I’m nervous!” exclaimed Laknesh, his legs turning wobbly like jelly. “Are you ready?” asked his coach. Laknesh nodded. They boarded the plane and it took off to the clear blue sky.

Laknesh was full of energy and ready for his adventurous skydive. He watched the plane scaling to greater heights each minute. The time had come for him to jump. He moved to the edge of the door of the plane, took a deep breath and jumped out of the plane.

Everyone cheered him on. This encouraged Laknesh and made him smile. When he tried to close his mouth, he could not. He started to panic, but he regained his composure quickly as he remembered his coach’s advice. Soon, he started to marvel at the sights beneath him. He saw rice plantations, airport runways, many meandering rivers and clusters of housing. It was a majestic picturesque.

Minutes later, Laknesh came down from the jump. His mother cried, “That’s my boy!” Laknesh was greeted with hugs from others. They congratulated him on his successful dive. To celebrate his success, Laknesh and his mum went to Swensen’s restaurant and had a feast.

“Laknesh, come down now!” called his mum. Laknesh was brought back to the present. He quickly replied, “Coming, Mum!” He took one last glance at the backpack and got into the car with his parents and sped off to the swimming complex.

LAKNESHWARAN S/O MARAN
P4 Confidence

A Learning Experience at the Ice Cream Museum

"Where are we going for our learning journey today?" asked Bob. Mr. Tan replied, "We will be going to the Ice Cream Museum today." Bob and his classmates were thrilled to bits when they heard what Mr Tan said. After their class ended, everyone rushed to the canteen for lunch before the learning journey. Everyone was talking about what they thought the museum would be like. Excitement filled the air. They were all in high spirits, faces flamed with excitement.

Finally, it was time to board the bus. The children were queuing up to board the bus with an aura of eagerness, chattering with their partners. When the bus started to move, everyone felt enthusiastic and were on cloud nine. They heard that they would be arriving in less than thirty minutes! While travelling to the museum, Mr. Tan gave a briefing on what would happen at the Ice Cream Museum and how long it would take to reach their destination. Children started the countdown when Mr. Tan announced that they were only three minutes away from the Ice Cream Museum.

When they saw the museum right in front of their eyes, they unbuckled their seatbelts in a flash. When the bus door opened, pupils quickly lined up in twos and disembarked from the bus. Mr. Tan led them inside the museum. The children's mouths fell wide open, gazing in awe, at the amazing sight in front of them. Once they went in, Mr. Tan took them to many stations where they saw how ice cream was made. They also saw how the milk cream turned into ice cream. The children went to the ice cream bank where they tried samples of their favourite ice cream. However, the best station among all was the self-ice cream-making station. Pupils had the opportunity to make their own ice cream using the given ingredients. They could also choose their favourite flavour! They all made their ice cream and ate them happily, overwhelmed with joy while eating their favourite ice cream.

Pupils learnt how to make ice cream and working together as a team. They had so much fun and it was such an interesting learning experience. Everyone wanted to go there again!

LEE DAMYOON
P4 Confidence

Showing Care for Others

It was a warm and humid Wednesday afternoon. For everyone, it was an exciting day, but for Teresse, it was the day she had both been waiting for and dreading — the 200-metre sprint. She was so nervous that her body trembled uncontrollably. As she stepped onto the racetrack, doubts filled her mind. However, as soon as she spotted her classmates cheering for her in the stands, all her nervousness vanished, replaced by a smile.

"All competitors, please go to your starting positions," the announcer instructed. Teresse and four other runners moved to their respective starting positions. "The race will begin when the starter, Mr. Draft, blows his whistle. He will count down before blowing it. Please remember that safety comes first," the announcer added.

Mr. Draft counted down. "Three, two, one...Wheet!" The second he blew the whistle, all the runners bolted off the start line. Misa was just behind her.

As Teresse sprinted, she caught sight of the finish line. She was about to push ahead when she heard a yelp of pain. She spun around to see what had happened. She saw Misa was on the ground, clutching her ankle and wincing in pain. For a split second, Teresse froze. First place was within reach but was it worth the cost? "If I stop now, I'll lose my only chance at winning the race!" she thought. However, the thought of leaving her friend behind made her chest tighten. She clenched her fists. "What do I do?" she wondered, torn between her dream of winning the coveted trophy and her friend. Taking one last glance at the finish line, she made up her mind. Some things mattered more than a trophy.

Teresse rushed to Misa's side. "What happened?" she asked.

"I sprained my ankle. Ouch!" Misa cried in pain.

Teresse quickly turned to look for help but before she could act, Misa tried to push herself up, determined to finish the race. "No, I'm fine," she said, gritting her teeth. "I just need a moment. I can keep going."

Teresse knew that Misa wanted to complete the race badly. She helped her friend to her feet. "We'll finish this race together," she said with a reassuring smile, placing Misa's arm over her shoulder and supporting her. "Lean on me."

Step by step, the two girls slowly made their way to the finish line as the spectators cheered them on. "And Teresse, together with Misa, finishes the race!" the announcer declared.

"Thanks, Teresse. I owe you one," Misa said with gratitude.

Teresse smiled and replied, "That's what friends are for."

Although she did not win the race, Teresse was proud of her decision to help Misa. She learnt that it was important to be kind and show care towards others. Taking care of her friends was more important than winning.

VU MINH TRI
P4 Diligence

Something That Was Found

A loud thud rang out as the football slammed into the goalpost. With a resounding thud, the football smacked into the goalpost, its sound ringing out over the expansive field by the park. Jake chuckled while dashing over the grassy field, brushing perspiration off his forehead. The sun bathed everything in its warmth, while laughter, shouts and the rhythmic pounding of feet filled the air. Jake really cherished Saturdays like those – just chilling with his buddies, kicking the ball around at their favourite field that was only a quick stroll away from their houses.

After about an hour of intense play, the group took a break. Jake dropped onto the grass, panting and sipping from his water bottle. He reached into his pocket to grab his phone – that was when his heart skipped a beat. His wallet was gone. At first, he thought perhaps it fell out near the bench or on the sidelines where he had left his bag. He rushed over and checked every corner, flipped open his backpack, shook out his hoodie and crawled under the bench. Nothing.

Jake's friends noticed his growing panic. "Jake, what's wrong?" asked Liam, kneeling beside him. "My wallet," Jake said, his voice shaking slightly, "It's gone. I had ten bucks in it. It was in my pocket...I'm sure I had it when we started playing." Almost immediately, everyone started helping by combing through the grass, retracing their steps and checking the nearby bushes.

"Maybe someone picked it up and turned it in," Mia suggested and continued, "You can check the lost and found at the police station." Jake felt a lump in his throat. His legs trembled slightly – not from running, but from nerves. He had never lost anything valuable before. The idea of going to the police station made him nervous, but he knew he had no choice.

With his friends encouraging him on, Jake walked the few blocks to the station. The officer at the front desk listened kindly and asked Jake to describe the wallet. "It's black, a little worn on the edges with a zipper. There is ten dollars inside, some old arcade tokens and a library card," Jake described. After a few minutes, the officer returned, holding something familiar. "Is this it?" she asked. Jake's eyes widened. "Yes! That's it!" Relief washed over him like a cool breeze. He had not realised just how anxious he had been until that moment. His shoulders relaxed, his breathing slowed and a huge smile spread across his face. "Someone found it near the sidewalk and brought it in," the officer explained. Jake thanked her profusely.

"This moment will be one of the most unforgettable experiences of my life," Jake mumbled to himself. He learnt to be more responsible and cautious of his valuables.

ALDEN CHUA JIN CHENG
4 Diligence

An Unforgettable Experience

I have never been the kind of person who enjoyed following instructions. Rules felt more like suggestions to me, and I often believed I knew better — especially when it came to things I was passionate about. As far back as I could remember, my curiosity always seemed to get the better of me. My mother used to call me “headstrong”, not because I was rude or rebellious, but once I had set my mind on something, there was no turning back.

This stubborn streak of mine led to one of the most terrifying, and unforgettable, moments of my life.

An idyllic and ordinary Saturday, when my mother and I went to the shopping mall to run some errands. The place was alive with activities. Bright lights shimmered; voices of children’s laughter and people were moving in every direction. As we strolled through the mall, we came across the biggest toy store I had ever seen. It was cavernous! Was it new? As I stared open-mouthed, that was when I saw a colourful display of miniature toy cars, arranged perfectly on shelves waiting to be discovered. The cute vehicles called out to me and I felt myself drawn to them. I could not tear my eyes away from the resplendent colours. My mind wandered from the sole purpose Mother and I were at the mall for as my legs carried me closer and closer. But to my realisation, we were going to walk past, not into, the store!

I stopped dead in my tracks to stare at the cars. “Don’t wander off. Stay close!” my mother had warned. It would not hurt to steal an extra glance, right? Or so I thought. That was all it took! I hesitated for a moment, then two, transfixed, torn between obeying Mother and giving in to my curiosity. My gaze was irresistibly drawn to the cars. They glimmered in the fluorescent light of that wondrous toy store. Adorned in all my favourite colours, they were tiny masterpieces, begging for my admiration. “Don’t wander off. Stay close!” Again, those words echoed through my mind. I remembered her tight clutch tugging on my wrist. I stood ground, stuck in a silent struggle. The cars were right there, but the thought of disobeying Mother gnawed at me. One choice, a promising adventure, the other, an act of filial piety. My pulse quickened, she would not notice right? Mother was in a heated tussle over the phone with Father over how many bottles of shampoo to buy. I will be fine. The dilemma ricocheted in my mind. Deep in my heart, I had already chosen. Just for a while. What could go wrong? I relented. Curiosity won.

My eyes shifted towards the glossy paint and intricate details of each toy car. I lost myself for a few moments staring intently at each toy car and their unique characteristics. As I snapped out of my reverie, every direction seemed unfamiliar. People were packed like sardines, obscuring my view from my small frame. I squeezed through the crowd, spinning from one direction to another trying to find my mother's familiar face. My legs trembled; my mind was full of trepidation. Why did I ignore her advice and give in to my curiosity? Regret began to bubble up in the sea of emotions within me. My mind raced, thinking about why I had not thought twice before making this choice. Headstrong Hannah. I realised that my headstrongness was the root of this problem. If only I was not as stubborn, I would not have gotten into this mess. Upon that realisation, I collapsed onto the ground and tears ran down my cheeks. The overwhelming guilt. The hot anger. "Why are you so stubborn? Learn to listen once in a while, can you not?" I reprimanded myself repeatedly. Those toy cars that I wanted so badly felt meaningless to me, a dull and painful reminder of my disobedience. I whimpered quietly. For the first time, I wished I had listened.

"Little girl, is everything alright? Is your mother nearby?" a uniformed security guard stood in front of me. Despite my efforts, I was blubbering. Not a single word came out clear. Only after some time, I managed to compose myself and share my plight, not without guilt tearing at me. He escorted me to the customer service desk. An announcement through the PA system later, my mother tore through the crowd and gave me a hug without even scolding me. Her kindness made me feel unworthy, especially after my little adventure into the realm of disobedience. It showed me what real love was, unconditional. Guilt continued to overwhelm me. However, the thought of her selfless love, the warmth of her embrace, melted the self-blame and put me at ease.

Mother and I meandered through the crowd, my hand in hers. "We need eggs! Fast!" We had forgotten them and we needed to bake a cake. As I moved my little legs to keep up, something caught my eye – a lifelike Lego model of an F1 car! I stared open-mouthed at the astounding piece of art, drawn by it. I will be fine. Just for a while. What could go wrong? Time seemed to slow down as I considered my dilemma. "Don't wander off, stay close," I muttered under my breath. I had learnt my lesson from that unforgettable experience.

GLORY RUTH YULIANA SIMANGUNSONG
5 Aspiration

A Prank

Rrrringg... It was time for recess. Everyone lined up outside of the classroom and walked to the canteen. When everyone was busy buying their food, one of the boys, James, sneaked out of the canteen and went back to the classroom.

James wanted to play a prank on his classmates, Susan. Quietly, he entered the classroom and walked to Susan's desk. He took out a toy spider from his pocket and placed it in her bag. Then he walked quickly out of the classroom and rushed to the canteen. James knew that Susan was frightened of spiders. He could not wait to see Susan scream when she opened her bag.

Soon, recess ended. All the students went back to their classroom and prepared for their next lesson. They took out their books from their bags. "Arrggghhh!!!" Susan screamed. Everyone was shocked. Their teacher, Mrs Tan, asked Susan what had happened. Susan pointed at the spider and started crying. Mrs Tan caught James laughing. She called him out and asked him if he was the one who placed the spider in Susan's bag. At first, James denied. After being questioned repeatedly, he finally admitted.

Mrs Tan asked James to apologise to Susan. He was told to see the Discipline Master after school. Mrs Tan reminded all the students to be kind to others all the time.

DIYA SAMANTHA MAGEN 5A
JAVIER CHUA KIAT BOON 5B
JONATHAN TAN QI YE 5B
TAN ZHENG YI DYLAN 5B

A Bullying Incident

Amy, a short primary school girl, had always hated school. Not because she had to get up early, or the amount of homework the teachers gave. It was something else. Something that hurt her emotionally and physically. And I bet all the students in the Primary Five level knew them – Dan and his chaotic, mean, revolting gang. Amy had always hated them. Not only because of the way they looked like – monkeys wearing evil grins – but also the way they treated others.

“If only they stopped bullying me. If only I had a magic wand that will make them change,” Amy whispered to herself. As she thought and whispered, she had reached the school gates. It was time ... for another miserable day.

“Ring! Ring! Ring!” the recess bell rang. So far, Amy’s day was going quite smoothly. However, she knew it would soon get rough. Thoughts of bullying kept haunting her like a ghost from a horror movie. As hard as she tried to focus on lessons, she still felt anxious. In fact, so anxious you could almost hear her heart pounding vigorously in her chest. “Sigh. I guess I just have to think about it for the rest of the day,” Amy said as she placed her food down. Amy took out her favourite book – “The Land of Stories” – and started to read while eating. As she was about to take a big, yummy bite of her Takoyaki stick, she heard footsteps – big, heavy and scary – approaching her table. Without a doubt, she knew who it was, or rather, who they were. Dan and his gang!

“Hey! Amy the pig! What are you doing?” Dan exclaimed so loudly that everyone could hear him. His henchmen laughed. Amy sighed. “I knew I should have tied up my hair in a ponytail instead of a pair of curly pigtails,” she thought, trying not to reveal her emotions. “Eww! What trash have you been reading? No wonder your grades are trash too!” Dan said, holding my book in his hand and making a disgusted face. Amy was shocked and felt like crying. She had loved books all her life. Big and small ones, funny and sad ones and everything in between that you could think of. Dan’s comment made her feel like an outcast. “It’s not trash! It’s a piece of treasure you can never have! Maybe you should start reading. Maybe you’ll like it!” Amy said in an unsteady voice.

It was obvious she did not dare to stand up to him. “A piece of treasure! Maybe you’ll like it!” Dan said, imitating her voice in an annoying way. Once he was done with his charade, he looked at the book in his hands and an evil smirk crept up his face. “Rip!” Amy’s face turned white. She could not move. Her feet were rooted to the ground. Grief and dismay bubbled inside her. Fury rose vigorously in her belly. “No. No! You... You can’t do that! It’s a library book!” Amy said, shaking her head. Dan ignored her, snapped his fingers, and his henchmen began kicking and punching her.

Scratches began to appear all over Amy and blood splattered from her wounds. Amy sobbed in pain, with one sharp pain landing after another. She felt like she was going to die but she knew they would not stop. So, she had no choice but to defend herself. Amy stood up, avoided the next incoming kick, picked up the half-torn book from the floor and flung it with all her might. “The Land of Stories” landed on a head, bringing one henchman down. “Oh! Look who’s fighting back!” Dan said with an evil, scary grin that made Amy shiver with fear. With all her strength, Amy grabbed some rocks from the ground and knocked down the rest with them.

Dan’s face was filled with shock. He did not think she would be able to defend herself. As he was in a daze, Amy quickly sprinted to the General Office to find her Form Teacher. Dan could only look, knowing that he was going to have to face the music. “Dan, is that true?” Mrs Pelhpe said, scrutinising him with the eyes of an eagle. Dan sheepishly nodded. “Bullying others can affect their personality and can hurt them emotionally and physically.” In the end, Dan apologised to Amy and the two classmates each brought home a valuable lesson: one not to bully, the other to stand up to bullies.

ATIENZA ELLIA ZOE MANGANTILAO
P5 Aspiration

A Resilient Boy

“One more push-up!” Kevin said as he was sweating profusely. Kevin was overweight and he was totally aware of that. Not only did he want to lose weight, but he also wanted to be in high spirits instead of feeling self-conscious and was devastated. Every time he stepped on a weighing scale, people would peek and laugh at his weight.

He felt embarrassed when his classmates and friends laughed and teased him because of his weight. Kevin knew that he needed to change. He needed to lose weight. He started to exercise daily, sometimes at the public gym, with his parents’ permission of course. And sometimes he exercised in his own house.

He worked hard every day but still he could not reach his desired weight. Kevin did not drink sweet drinks anymore and only drank plain water. At last, slowly, he could see improvements every day and he was feeling proud of himself. He was finally not getting teased on by his friends and classmates. It was certainly a big change as he was able to laugh and make eye contact proudly with people around him, compared to the time when he used to avoid glances from others.

Also, when Kevin packed his lunch, he would put vegetables, cherry tomatoes, oranges, sliced watermelons and blue berries in his lunch box, just leaving enough space for one oatmeal bar. Unfortunately, his classmates and friends kept trying to get him to eat unhealthy food as pranks. Kevin, however, just kindly declined the offers and continued eating his healthy food. With his progress rising, he allowed himself to have a snack every Sunday as he was on a diet. Just a small bag of chips was all that he would eat. Just to control himself, he asked his mother and father to remind him that he could only eat a small bag of chips. He was starting to see a big improvement.

He was starting to lose weight, and felt very proud of himself. He was even thrilled. And something else that he noticed was that almost everyone stopped staring as much, but of course some people could not stop staring at him still.

A few weeks later, Kevin went to school after the holidays. Everyone in his class was shocked at his transformation when they saw him! His body was much more thinner and not only that, he looked way healthier and was grinning from ear to ear, smiling like a Cheshire cat, as if he won first prize in a competition. Everyone kept asking him how he lost weight so fast and looked so healthy. Kevin just told them that he worked hard every day breaking a sweat, exercising whenever he could.

In addition, he got to where he was because he had his parents' support throughout the strenuous weeks. Kevin could finally look at himself in the mirror and be proud of his resilience and achievements.

The lesson learnt was not to ever give up even if people try to push you back down from where you started.

VALERIE CHAN YUE EN
5 Brilliance

Standing Up for Oneself

Aisyah had always been a quiet, gentle girl who loved to read and draw. Last year, she won a drawing competition and received a trophy. However, at school, she was a target for bullying. Putri, the school's so-called queen bee with her designer shoes and expensive school bag and stationery along with her minions - Maya, Farah and Regina - would make fun of Aisyah every day.

They would call her names, push her around, make fun of her second-hand shoes and bag, play pranks on her and even steal her things just to make her feel small. One time during recess, while Aisyah went to wash her face, she took out her glasses and Putri and her gang decided to steal her glasses and played 'Fetch' with Aisyah by tossing her glasses everywhere, kicking and throwing them. Aisyah felt isolated and powerless, not knowing who to turn to for help. Every single day was a struggle, but she kept her head down, hoping it would all stop.

Then one day, a new girl named Laila transferred to Aisyah's class. Laila was kind and immediately noticed the way Aisyah was being treated. Unlike others, Laila did not hesitate to approach Aisyah, offering a friendly smile and introducing herself. Aisyah was hesitant at first, unsure of how to respond. But Laila's warmth and genuine kindness slowly started to break down the walls she had built around herself. As days went by, Laila began to sit with Aisyah during recess and walked with her between classes. She quickly realised the extent of the bullying Aisyah had been enduring and could not stand to see her friend suffer any longer.

One day, when Putri and her gang started taunting Aisyah again, Laila stood up to them. "Hey, that's enough Putri," Laila said firmly, stepping in front of Aisyah. "You don't get to treat people like this." Putri and her gang rolled their eyes and scoffed at Laila, thinking she was just another newcomer who did know her place. However, Laila was not thinking of backing down. Instead, she had other plans. She stood tall, facing them with courage and strength. "Bullying isn't cool. If you think it is, then you're wrong," she added. The entire class was silent, watching the confrontation unfold. For the first time, Aisyah felt like someone was truly on her side. Laila continued to support Aisyah, standing by her through the harsh words and looks that followed.

Despite the support, Aisyah's fear and anxiety did not go away immediately. The bullying did not stop overnight and she struggled with the emotional weight of it all. But with Laila's encouragement, Aisyah found the courage to do something she had never thought possible. The following day, Aisyah reluctantly walked to the General Office with Laila by her side. Aisyah had made up her mind. She was going to report to a teacher about everything that had been happening. She could not keep it inside anymore. With the teacher's help, the situation began to change.

Putri, Farah, Maya and Regina were called in for a meeting with the principal. They were given consequences for their actions, and the bullying was brought to an end. With Laila's support, she had found her voice. From that day forward, Aisyah was never alone. Laila was there as her friend, and Aisyah learnt that sometimes it takes a little courage to speak up but doing so could change everything.

As for Putri and her minions, the consequences they faced were not just about punishment. After their meeting with the Principal, they were made to reflect on their actions. It was clear that bullying had not only hurt Aisyah, but it had also hurt them in ways they had not realised. They were given a chance to learn about empathy and respect through counselling. Slowly, they began to understand that making others feel small did not make them bigger, it only showed their only insecurities. Putri began to see the errors of her ways. She did not expect that someone like Aisyah would ever have the courage to stand up to her, and it made her realise that bullying only stemmed from her own fear of being vulnerable.

Over time, she apologised to Aisyah, and though their relationship would never be the same, it was a step towards healing. Aisyah learned that kindness and courage could change not only her own life, but also others. She understood that sometimes, the bullies just needed to be shown a different way, one where compassion and respect takes the lead. In the end, the lesson for both Aisyah, Putri and her gang was clear: kindness was far stronger than cruelty, and it takes real courage to be a good person.

MERCADO JULIA AVELIN ESTOQUE
P5 Confidence

An Upsetting Incident

It was like any other day. Arianna was walking home from school. On the way, she saw a new video game she had been wanting for a long time. She called her mother for permission to buy the 'Snipperclips' video games. Since she always did well for her examinations, she agreed. Arianna jumped for joy as she hung up. She took the video game and got ready to play.

Arianna's best friend, Jeanne, would come over to her house. Thus, Arianna took a taxi home. By the time she reached home, she saw Jeanne knocking on her door. They greeted each other excitedly. They decided to play after finishing their homework. Once they were done, they made themselves comfortable and sat on the sofa. On the coffee table, there was more than enough snacks. Every time they won a round of the game, they would grin from ear to ear. Neither of them would have thought that this game could end their friendship.

Jeanne was jealous as she always wanted to buy the game. Sadly, it was the last game that was in stock. Soon, it was time for Jeanne to leave. She hid the game in her bag.

Arianna saw the shiny corner of the box and shouted, "Why did you take it?". Jeanne snatched the box from her and they both started fighting over it. "I want it," said Jeanne. "No, it's mine," argued Arianna.

Suddenly, they heard a cracking sound. Arianna's heart shattered as she saw the pieces of plastic on the floor. She clenched her fist. "Get out of my house!" Arianna yelled as she slammed the door shut.

Over the next few days, Jeanne wanted to apologise to Arianna, but she kept walking away. Eventually, Arianna started to miss spending time with Jeanne. She ran to her and hugged her while apologising. Arianna said, "It's ok, I know that you didn't do it on purpose."

They became good friends again. Jeanne paid for the game she had broken. They promised not to upset each other like how they did again.

MA DAISY
5 Confidence

A Nerve-Wrecking Experience

I had practised my speech a million times in front of mirror. However, standing in the backstage, I felt as if I had swallowed a swarm of butterflies. I could hear the chatter of the audience through the huge curtains, but I felt like my heartbeat was drumming much louder than that.

Today was the day of the school's public speaking event – the day I had dreaded for weeks. I wish I did not have to participate, but this presentation was graded, and I could not back out in any way. I held my script with my trembling hands as the event started.

“Let's welcome Nicoe from 5 Grace!”

As soon as I heard my name, my legs turned to lead. I dragged my legs onto the podium. The spotlights burned like fire on my face. I took a deep breath and began speaking. A bunch of thoughts popped up in my mind. What if I forgot my lines? What if I did something wrong and the audience started laughing at me?

As I spoke, the words came out soft and shaky. Suddenly, midway through a paragraph, my voice cracked! My face turned red in embarrassment. For a moment, I just wanted to get off the stage. Just then, I spotted my friends in the crowd, cheering quietly for me. Seeing them, I felt comforted. After mustering up some confidence, I started speaking again, this time with more determination. The words flowed smoothly and loudly out from my mouth this time. As I finished my last sentence, the audience applauded proudly. I was surprised by the reaction. A tingle ran through my body. I did it!

Going back to my seat, I looked back at the stage with a smile. I had been so scared, but I had managed to turn my fear into confidence. I realised that if I put in the effort, I could achieve anything. I was proud of myself, not just for finishing the speech, but for overcoming my fear and becoming a more confident person.

SIT ARWEN
5 Diligence

An Incident in the Classroom

It was Spring Cleaning Day. Everyone in the classroom was excited. Their teacher, Mrs Lim, walked into the classroom and gave the pupils instructions about the activity and grouped them to take charge of different tasks.

The pupils took out their pails and rags which they had been told to bring and started to clean the class. Everyone worked very hard. Some pupils wiped the windows and desks while others arranged the furniture neatly. They were happy.

Meanwhile, laughters echoed through the room as some girls, who were mopping the floor, playfully flicked water at each other, their faces beaming with joy. They continued with their task and were chatting and laughing as they continued with cleaning the floor.

At the same time, two boys, Jax and Jackson, were cleaning the whiteboard and wiping the desks. After a while, they got bored with the cleaning of the classroom.

Jax glanced at Jackson with a mischievous grin. "This is so boring! Let's play tag while our teacher isn't looking!" he suggested.

Jackson hesitated but then nodded in agreement, a sly smile spreading across his face.

The two boys were running around in between desks, trying to tag each other. The girls saw them running and warned, "Hey, guys, the floor is wet! Stop running!"

The boys did not listen to the girls' warning and ignored them totally. Suddenly, Jax accidentally pushed Jackson who slipped and fell onto the small puddle of water on the floor. He got hurt.

Jax's face turned pale as he watched Jackson hit the floor. Guilt washed over him. He had not meant for anyone to get hurt. "I... I'm so sorry, Jackson," he mumbled, eyes downcast.

"Ouch! That hurts!" Jackson cried in pain.

From the back of the classroom, Mrs Lim saw Jackson fall. She rushed forward to help him up. Mrs Lim checked on Jackson for injuries but there were no signs of them.

"You're fine. Don't run in the classroom again!" Mrs Lim warned the boys sternly before sending everyone back to their tasks. Jackson and Jax nodded and hung their heads low.

Feeling guilty, Jax apologised to Jackson once more, "I'm really so sorry, Jackson."

Jackson nodded and replied in a forgiving tone, "It's fine. I'm glad I'm not injured. Please don't push me ever again and let's continue cleaning our classroom."

Both boys went back to cleaning their classroom. From that day on, Jax and Jackson did not play recklessly in the classroom again. They realised that fun should never come at the cost of safety.

ORCHID FARISHA BTE MUHAMMAD FAIZAL
P6 Aspiration

A Good Choice

As I was walking down an alley, something caught my attention. I turned around to investigate and walked toward it, soon realising it was a wallet. Curiosity piqued, I opened it, hoping to find something that would identify its owner.

Not long after, I discovered an identity card with the owner's photo. A wave of relief washed over me, knowing it would be easier to locate the owner. With determination, I began walking around the area, searching for any sign of the wallet's owner.

What felt like an eternity passed, and frustration began to build as I still had not found anyone. Despite my annoyance, I gathered enough resolve to keep searching. I even ventured to nearby places, hoping the owner might be within the vicinity.

As I walked, I stumbled upon a lost-and-found corner, filled with items that appeared to have been there for a long time, untouched. A dilemma struck me. Should I leave the wallet there? After all, I had already been searching for quite a while and was feeling drained. Or should I press on, considering the effort I had already invested in finding its rightful owner?

Gazing at the neglected items in the lost-and-found corner, I concluded that if I left the wallet—stuffed with stacks of cash—there, the chances of it being taken by someone else were high. With that thought, I decided to continue my search.

While passing the park, I noticed a bench and decided to rest my legs. Seated, I carefully surveyed my surroundings, hoping to spot someone who resembled the person in the photo on the identity card. A few moments later, a blind man, holding a white cane and with a frown on his face, sat next to me. At first, I thought nothing of it, but when I saw his face, my eyes widened. I smiled like a Cheshire cat. "I found him! Finally!" I thought to myself.

Without hesitation, I pulled the wallet from my pocket and handed it to him. His eyes lit up as soon as he felt it in his hands. Tears welled up in his eyes as he realised, I had found his wallet. At that moment, I realised that had I left the wallet in the lost-and-found corner earlier, he would never have seen it again. I gently patted the old man on the shoulder and said, "Hope is always present, even in the darkest times." He smiled in return.

From that day onwards, I reminded myself to always do the right thing. I am proud of the choice I made, knowing it was the right one.

LIM ADELIN
P6 Brilliance

A Proud Moment

The loud whistle blew, signaling the start of the annual 10th Daedo Championship, where contestants from ten different countries had gathered at Singapore's Tampines Hub for a Taekwondo competition.

Electricity crackled in the air, filling it with tension as our eyes met across the stadium. My opponent's face was set with determination, but his smile carried a subtle hint of confidence. At the mere sight of him, beads of perspiration trickled down my temple.

I could hear the cheers and screams of the fans echoing all across the stadium. What if I failed to score the points needed to win the match? What if I couldn't dodge his kicks and blows? These terrifying thoughts sent a chill down my spine.

Like a ship anchoring in a stormy harbor, I took a deep breath and recalled the calming technique I had learned from my dad — box breathing. As I performed the technique, I felt my mind slowly calming down with each moment. My heart rate returned to normal as I relaxed my muscles.

"Kiyansh, Royce, please proceed to either the red or blue platforms so that you can begin your fight," said the judge. The crowd erupted with loud cheers that filled the entire stadium.

"Chaeryeo, and the sparring match shall begin now!" exclaimed the judges, who seemed torn between who would win. Royce attacked first with a sharp, powerful blow aimed at my chest. In response, I dodged and landed a swift yet forceful kick to his face, earning myself three points.

Royce then delivered a successful kick to my solar plexus that sent me flying across the platform. I screamed in pain, knowing I had to act fast since he had just struck one of my vital spots. After a few seconds of strategic thinking, I landed several kicks to his face, followed by a lightning-fast jab to his chest.

“Chaeryeo, the match has concluded. Please kindly wait while we collate the results.”

During those short ten seconds as the judges tallied the scores, my mind raced and I fidgeted nervously with my hands.

“And the winner of the match is Kiyansh, with a lead of five points!”

I jumped for joy and patted myself on the back, overcome with a wonderful feeling of achievement.

KIYANSH NITESH SHARMA
6 Confidence

A proud moment

“This can go...maybe this too...” Tanuki murmured to himself as he sorted out the junk in the attic. He had to put it off for two weeks now, but it has become too cluttered. Sifting through some old awards, one particular one caught his eye – a certificate from two years ago. A figment of the memory reminded him of that day. Like a film being wound, a memory resurfaced and played for Tanuki to remember...

Tanuki's fingers tapped rhythmically on the handrail of the boat excitedly. One of his side projects had allowed him to discover the statue of Anubis, the jackal-headed Egyptian God of Death. Tanuki had always found Anubis interesting. Through this discovery, Tanuki managed to unearth the exact location of one of the actual Anubis statues. On the boat were some friends he had invited – Alaric, Gemini and Roux. Truth be told, he was reluctant to let Roux come along as he had always been suspicious of Roux's character.

The locator beeped rapidly, cutting through the air. Excitement surged through them and they quickly changed into their diving suits. They dived into the water, eager to get the statue. All of them were amateur Egyptologists and they loved anything related to ancient Egypt.

Suddenly, the ocean floor started rumbling and it cracked, opening a huge chasm. It was an underwater earthquake. Then, something golden and glittering near the chasm caught Roux's eyes. He dived straight to it, greed glinting in his eyes. Gemini tried to stop him but to no avail.

Just as Roux reached the thing and revealed that it was the statue, both parts of the ocean floor started tilting towards the chasm. Roux, overcome by greed, did not want to leave the statue as it rolled slowly but getting faster, towards the deep abyss. In the heat of the moment, Tanuki dived down and pulled Roux away from the statue.

Part of him also wanted to get the statue back as it would be gone forever once it fell into the chasm, but deep down, he knew it would be better to save Roux's life. When they got back onto the boat, Roux started throwing a tantrum, screaming, “I could have got the statue! How dare you pull me away, Tanuki!”

Sighing, Tanuki sat down on the deck, moping. If Roux had wanted to go back into the chasm just for the statue, then why did he bother saving him? It was probably better to leave him down there, right?

Noticing how crestfallen Tanuki was, Alaric went over to him to comfort him. Gently patting on Tanuki's shoulder, Alaric said softly, "It's fine. It was better to save his life. We can always look for another statue. It's not the end of the world if that one is lost."

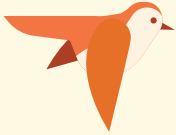
After listening to Alaric's reassuring words, a new feeling, a positive one, crept into his heart, replacing his dejectedness. Pride. Instead of just going after a random statue, he had saved a life. Life was more important than anything. Roux only had one chance at life and Tanuki was sure he would have another chance at another artifact.

When they got back to land, somehow, their high school teachers had caught wind of the project. They gave the four of them – Tanuki, Alaric, Gemini and Roux – certificates of achievement in Egyptology. Tanuki smiled proudly. This certificate was going to remind him of his proud moment in the future.

"TANUKI!" a loud voice called, derailing Tanuki train of thought. Tanuki jolted in shock and surprise like he had been electrocuted. His heartbeat clamed as he looked at the trapdoor of the attic. It was just Gemini. Annoyed, she complained, "I've been knocking on your door forever! You know we..." Whatever else she said was ignored as Tanuki relieved fragments of the memory. He smiled under his breath. It was truly a proud moment when he did that.

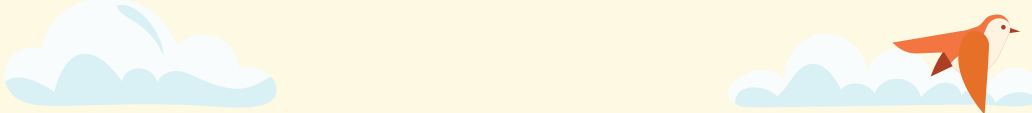
VU BAO HAN
6 Diligence

Chinese Compositions

咖啡店

一个星期六的早晨，妈妈带着妹妹前往家附近的咖啡店享用早餐。咖啡店里热闹非凡，有些人在排队购买鸡饭，有些人在大声交谈、欢笑。妈妈和妹妹分工合作，妈妈去买炒面，妹妹负责寻找座位。

不一会儿，妹妹找到了座位。这时，她看到一位老爷爷一边吃着烤面包，一边喝着咖啡，香气扑鼻，她的肚子开始咕咕叫了起来。

不久，妈妈端来了香喷喷的炒面。她夹起一些青菜，问妹妹：“你要吃青菜吗？”妹妹点了点头，妈妈便把青菜夹给了她。

炒面味道鲜美，妹妹吃得津津有味。她高兴地对妈妈说：“下次我们还来这里吃炒面吧！”

邓景滔 - TANG KING TO ANZEL
2 Aspiration

客人来

昨天下午，门铃突然响了，我马上去把门打开。我看到有一个阿姨站在门口。

这时，爸爸也从厨房走出来。爸爸请阿姨进来家里坐下。我马上倒了两杯温水，一杯给爸爸，还有一杯水给阿姨。

阿姨接过水杯后，笑着对我说：“谢谢你。”我回答说：“不客气。”

过了一会儿，阿姨就回家了。我帮忙把杯子收拾好。爸爸看到了称赞我，我很高兴。

苏庭亦 - SOO TENG YIK
2 Empathy

过新年

新年到了，爸爸妈妈要带我们去爷爷奶奶家拜年。我们听了，高兴地跳了起来。

今天天气真好，风儿轻轻地吹着，鸟儿在树上欢快地唱歌。我们穿上新衣到了爷爷奶奶的家。

爷爷奶奶开门看到我们后，很开心地迎接我们的到来。我们给爷爷奶奶拜年，笑着对爷爷奶奶说：“祝你们新年快乐！身体健康！”爷爷奶奶给我们红包，也祝我们身体健康，学业进步！我们接过红包大声跟他们说谢谢。

我们在爷爷奶奶家吃年夜饭。晚上，我们还一起放烟花。

过新年，真开心啊！

张雪颖 - **CHIANG XUE YING**
2 Brilliance

丽丽的小狗——贝贝

丽丽是我最好的朋友，她就住在我家隔壁。她养了一只长得很可爱的小狗。可是，这只小狗贝贝一回到丽丽家，就会变得一点也不可爱，因为它总是随地大小便。不仅我不喜欢它，其他邻居也都对它没有好感。因此，丽丽感到很头疼。于是，她决定要教小狗养成不随地大小便的好习惯。

每天带小狗出门时，丽丽都会告诉它，走廊、电梯以及组屋周围都不可以大小便。小狗好像听得懂丽丽的话，慢慢地改掉了坏习惯。

从此以后，小狗学会了只在草丛边大小便。大便后，它还会叫上两声，好像在对主人说：“主人，请帮我把大便清理干净吧！”说完，就摇着尾巴跟在丽丽的身后。

每当贝贝看到邻居时，都会开心地摇着尾巴打招呼，仿佛再说：“您好，我是一只爱护环境的小狗。”从那以后，居民们越来越喜欢这只小狗了。

沈靖瑄 - SIM JING XUAN
3 Aspiration

我的哥哥

我有一个哥哥,他姓姜,名叫贺遼。他今年十三岁,比我大四岁。他的头发短短的,个子高高的。他喜欢读书,也喜欢踢足球。他的愿望是成为一名运动员。我相信只要他努力练习踢足球,就一定能实现愿望。

姜贺律 - **KANG HAYUL**
3 Confidence

小熊救猫记

一个凉风习习的早上，小熊和小猫在山上玩捉迷藏，玩得不亦乐乎。小猫在找地方躲起来时，突然一不小心掉进了附近的坑里。小猫急得像热锅上的蚂蚁，不知如何是好。它大声地喊：“救命啊！救命啊！”

这时，小熊听到求救声，连忙东张西望，想找出声音到底是从哪里传来的。很快地，小熊看到了掉进坑里的小猫。它灵机一动，想到了一个救小猫的办法。它立刻说：“我回家拿桶和绳子来救你。”说完，小熊以迅雷不及掩耳的速度冲回家，拿了桶和绳子后，就马上跑回山上，来到坑旁。它先把绳子绑在桶上，然后把桶放进坑里，再叫小猫爬进桶里。最后，小熊抓住绳子，费了九牛二虎之力才把桶拉上来。小猫终于得救了！

小猫被拉上来后，连声说：“谢谢！谢谢！”小熊回答：“不客气，你是我的好朋友，我应该帮助你。”

高承毅 - KOH CHENG YI JACOB
3 Confidence

特别的一天

今天是四月八号，是我的生日。天还没亮，我就起床了。刷牙、洗脸、吃早餐后，我就背起书包上学去。

上午，在上华文课的时候，老师叫同学们给我唱生日歌。同学们在唱歌时，我的心里就好像吃了蜜糖似的，甜滋滋的。

放学后，妈妈带我回家吃饭。吃完饭、换了衣服，我们就欢天喜地地走去游乐场。我在游乐场溜滑梯时，妈妈满面笑容地站在一旁看着我。

傍晚，我和妈妈回家以后，我马上去冲凉。冲完凉，我换了衣服，就去客厅。刚进客厅，我就看到爷爷、奶奶、爸爸和妈妈。桌子上还有生日蛋糕和丰盛的美食。奶奶伸出手给我红包。我接过红包，向奶奶说：“谢谢！”大家围着桌子，给我庆祝生日，我感到无比幸福。

今天真是一个特别的日子！

可可 - CHITSON CORINNE S DORISH MIYUN
3 Confidence

养成好习惯

小安是一个不太爱干净的男孩。

一个炎热的下午，太阳像一个火球一样高挂在天空中。小安做完功课后，觉得天气很热，不想出门，于是就坐在客厅的沙发上看故事书。就在他读得津津有味的时候，门口传来了开门声，原来是妈妈从超市回来了！她的手里还提着小安最喜欢吃的面包。

一看到面包，小安立刻从沙发上跳起来，冲向妈妈，接过她手中的袋子。就在他迫不及待地把手伸进袋子的时候，妈妈连忙摆摆手，温柔地说：“小安，你又忘了洗手。”

小安愣了一下，心想：妈妈说得对，我一时太兴奋了，又忘记洗手了。他红着脸，不好意思地说：“对不起，妈妈，我应该先去洗手。”说完，他马上放下袋子，飞快地跑进厕所洗手。

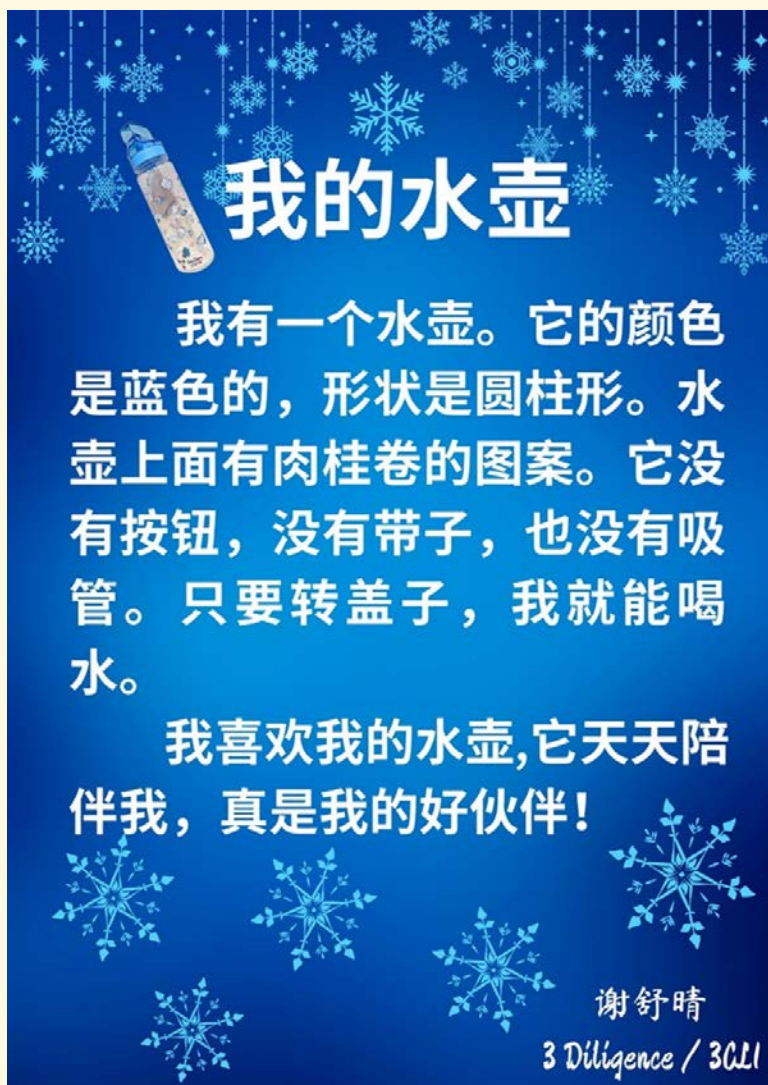
洗完手后，小安高高兴兴地从袋子里拿起一片面包，大口大口地吃起来，吃得津津有味。他的嘴角还露出了满足的笑容。

经一事，长一智。经过这件事以后，小安每一次在吃东西前都会先洗手，慢慢养成了爱清洁、讲卫生的好习惯。

李佳慧 - JAYME LEE JIA HUI
3 Diligence

我的水壶

谢舒晴 - CHIA CLAIRA
3 Diligence

令健文后悔的一件事

已经是晚上十一点了，妈妈看见健文的房间里还亮着灯。她轻轻地推开门，走了进去。

一走进房间，妈妈就看见健文正坐在电脑前玩电脑游戏。“已经十一点了，你怎么还不睡觉？”妈妈问。健文不情愿地回答：“我还没玩够呢！”“现在已经这么晚了，你不再睡，明天一早怎么起得来？”妈妈有点不高兴地说。健文受不了妈妈一直唠叨，不耐烦地对她说：“大不了明天不去学校！”

妈妈气极了，用力关掉了健文的电脑，大声说：“去睡觉！”“睡就睡！”健文跳上床，拉过被子盖在了头上。妈妈怒气冲冲地走出了健文的房间。

第二天早上，健文看见餐桌上放着他爱吃的早餐，椅子上还挂着整齐的校服。他想到妈妈多年来一直照顾着他，昨晚不应该对妈妈发脾气。健文感到后悔，便走上前向妈妈认错，说：“对不起，妈妈，我不应该对你发脾气，请您原谅我。”妈妈听了，脸上浮现出微笑，表示她已经原谅了他。健文向妈妈保证以后不会再这样做了。

蔡欣霓 - JASLYN CHUA XIN NI
4 Brilliance

难忘的运动会

“加油！加油！”操场上传来一阵阵不绝于耳的助威声。今天是我校举办一年一度的运动会的日子。

今年我参加了一千米的跑步比赛。跑道上，参赛选手都已经准备就位。发令员一声枪响，我和选手们像离弦的箭一样冲了出去，观众席上的同学们都在大声喝彩。接近终点时，我遥遥领先，心里十分激动，觉得自己肯定能赢得这场比赛。

突然，我脚下一软，重重地摔倒在跑道上，膝盖上传来一股钻心的痛，我顿时痛得眼泪直流。观众席上的同学们都大吃一惊，为我捏了一把冷汗。我心想：我不能就这样放弃，一定要坚持跑完。于是，我吃力地从地上爬起来，忍着疼痛，一瘸一拐地继续向终点跑去。一路上，同学们都大声为我加油打气。

在大家的欢呼声中，我终于到达了终点。比赛成绩公布时，我获得了最后一名。李老师赶紧上前，安慰我说：“虽然你没有获得冠军，但是你很勇敢。你遇到困难没有放弃，能坚持不懈，这就是运动员的精神，值得表扬。继续努力！下次争取拿第一！”听了李老师的话，我失落的心情一扫而空。

老师的鼓励不仅给了我信心和希望，也让我明白了遇到困难不要放弃，跌倒后要勇敢站起来。

陈泓志 - TAN HONGZHI
4 Brilliance

插队的后果

休息时间到了，同学们纷纷离开课室。“康康，等等我！”小安一边跑一边喊。他们俩一起向食堂跑去。

香喷喷的鸡饭香味飘过来，小安和康康到鸡饭店排队，他们俩的肚子咕噜咕噜地叫起来。“我的肚子好饿！”小安叫了起来。“再等一下，马上就到我们了。”康康笑着说。他们一边排队一边聊着早上有趣的数学课。突然，一个高年级男生挤到康康前面。康康愣住了，眼眶一下子红了起来。小安立刻踮起脚尖大喊：“小乐学长！有人插队！”

正在值日的小乐快步走来。插队的男生急着解释：“我太饿了才……”小乐严肃地摇摇头：“你不可以插队，这样会对别人不公平。”“对不起，我以后不会插队了，我这就去后面排队。”男生红着脸，低下头对小安和康康道歉。

看到插队的男生到后面排队了，小安和康康对小乐说：“谢谢学长！”小乐笑着说：“不客气，这是我应该做的。”

吕宥铎 - LU YOU XIN, ASHER
4 Diligence

马路如虎口

“铃……”放学的铃声响了，小强和明华约好一起去公园踢球。小强和明华在学校门口的马路边一边踢球一边走。他们越玩越开心，玩得不亦乐乎。过了一会儿，明华往前跑了几步，转身向小强喊道：“把球传给我！”小强用力一踢，球飞到了马路上。

明华看到球飞到马路上，立刻跑过去捡球。小强见明华跑到马路上，连忙喊道：“明华！你后面有一辆脚踏车！”突然，一辆脚踏车向他冲来。只听见“啊”的一声，明华和脚踏车骑士一起跌倒在地上。

小强看到后赶紧跑过去。明华坐在地上，抱着腿大哭起来。脚踏车骑士连忙从地上爬起来，跑过来看明华有没有受伤。他们发现明华的腿只是擦破了点儿皮，都松了一口气。

小强把明华扶起来后，脚踏车骑士对小强和明华说：“马路如虎口，你们不应该在马路边上玩。还好你只是受了皮外伤！”他们红着脸说：“我们以后不会在马路边上玩了。”说完，小强扶着明华走回家。

林如蕙 - LIM RU EN, SOPHIA
4 Diligence

这件事让我学会了有礼貌的重要性

“铃……”休息时间到了，同学们陆陆续续地走到食堂。我刚到食堂，就赶紧走去最喜欢吃的面摊前。我在排队时，发现前面有很多人，于是不耐烦地说：“怎么那么慢啊！”前面的同学看着我，对我说：“你怎么那么不耐烦，你就不可以等等吗？”听了，我只好继续排队。

过了很久，还是没轮到我，眼看休息时间只剩下几分钟，我不管三七二十一，连忙跑到前面插队。“快点！我要吃面！”我不耐烦地对摊主大喊大叫。摊主听到后，气得火冒三丈。

这时，后面的一个同学拍了拍我，指着墙上的告示牌，告诉我要讲礼貌才是好孩子。摊主看到后，瞬间就不生气了，心里反而感到高兴。我看了看告示牌，又看了看摊主，顿时感到很不好意思。我的脸红得像番茄，显得很难为情。

“对……对不起！”我红着脸，低下头说：“我保证以后不再对您不耐烦，也不会大喊大叫了。”

“知错能改就是好孩子。”摊主欣慰地说。我听了后，笑着说：“谢谢您原谅我。”说完，我就走到后面排队。

经过这件事，我明白了一个道理：只有讲礼貌，才能成为大家喜欢的好孩子。别人才会乐于帮助我，也会喜欢我。

杜漫葶 - DU MANTING
4 Diligence

乱丢垃圾的后果

一个阳光明媚，万里无云的星期天早上，小鸟叽叽喳喳地在唱着歌。小明和小华兴高采烈地走到公园去踢球。

踢着踢着，他们感到累了，就走到一张长椅，坐下来休息。喝了水，吃了东西以后，他们随手就把垃圾扔在地上，然后又继续去踢足球。

不一会儿，一个女孩经过长椅，看到扔在地上的垃圾。女孩皱起眉头，自言自语地说：“是谁乱扔垃圾啊，真没公德心！垃圾会引来蚊虫，破坏环境，我还是把它们捡起来丢进垃圾桶吧！”说完，小女孩就开始弯下腰，捡起地上的垃圾。

这时，小明和小华转过身来，看到一位女生在捡他们乱扔的垃圾，感到很不好意思。他们走向女生，惭愧地低下头，脸红得像番茄一样。小明吞吞吐吐地对女孩说：“对……对不起，垃圾是……是我们丢的。我们知道错了，我们不应该乱丢垃圾。”女孩看到他们惭愧的样子，就对他们说：“没关系，下次记得要把垃圾丢进垃圾桶里。现在我们一起把这里清理干净吧！”他们听了点了点头。

所谓“经一事，长一智”，经过这件事，小明和小华明白保持环境整洁的重要，再也不敢乱扔垃圾了。

荣恩 - GLORY RUTH YULIANA SIMANGUNSONG
5 Aspiration

不一样的新年

今年大街小巷，张灯结彩，锣鼓喧天，不用问就知道新年到啦！

大年三十的中午，我和姐姐就忙活着做年夜饭。姐姐先揉了个面团，再搓成条放油锅里炸，说是要做沙琪玛。“这个沙琪玛好香啊，我尝一个！”我这个小馋猫要馋得发疯了，拿起一条就吃起来。“哎，这是半成品呀！”听了姐姐的话，我吃了一惊，不过又拿起一条放在嘴里说：“管它什么半成品，好吃就行啊！哈哈！”

除了沙琪玛，姐姐也做了辣子鸡、番茄肥牛汤、虾球……我最喜欢的还是那道“年年有余”——红烧鱼。

年夜饭是中华民族最重要的一顿饭，也是每年最丰盛的一顿饭。晚上我们聚在饭桌旁有说有笑，大家吃得津津有味，有时举杯畅饮。大家享受着这一刻，可是我却有些伤心，因为我们来了新加坡，就不能和外婆一起过年了。吃完饭，我们打开电视机看春节联欢晚会，我一边吃零食，一边盯着屏幕。妈妈见我那聚精会神的样子，调侃道：“别把饼干往嘴鼻孔里喂呀！”“怎么零食都堵不住你的嘴呀？”我笑着说。“你们别笑了，要倒计时了！”不知谁说了一句，大家都安静了。倒计时开始了“十！九！八！……三！二！一！新年到啦！”大家异口同声地叫起来。

文章最后，我就要来送祝福啦！

祝同学们学业有成、金榜题名！

祝叔叔阿姨工作顺利、好事成双！

祝爷爷奶奶们长命百岁、万事顺心！

祝大家蛇年快乐、巳巳如意！

张歆瑶 - ZHANG XINYAO
5 Confidence

难忘的国庆庆典

今天是我度过的最特别的一天。天还没亮，我就早早地起床了。因为今天下午我要和老师与同学们一起去市中心看国庆庆典。去看表演前，时间就像被施了魔法，变得像蜗牛爬行一样缓慢。好不容易等到了中午，我穿着崭新的红黑相间的爱国服饰向学校飞奔而去。走进校门才发现同学们都已经到齐了，每个人脸上都洋溢着兴奋的笑容。

“大家快坐好！”陈老师拍了拍手，教室里立刻安静下来。她神秘地笑了笑，从讲台后面搬出一个大纸箱。“这是学校为你们准备的国庆礼包。”我的礼包里装着香脆的薯片、甜甜的饮料，还有一个会发光的红色手环。珍然拿到的是她最爱的松露味薯片，开心得手舞足蹈。更令人惊喜的是，老师们接着又抬着几个大纸箱走了进来，盒子里竟然是香喷喷的肯德基！金黄的炸鸡汉堡散发着诱人的香气，我们都小心翼翼地吃着，生怕弄脏新衣服。不过调皮的小安还是不小心把番茄酱滴在了衣服上，惹得大家哈哈大笑。

饱餐一顿后，我们终于出发去看盼望已久的国庆庆典。下车后，我被眼前的景象震撼得说不出话来。广场上人山人海，到处都是飘扬的国旗和欢乐的笑脸。我们的红黑色校服在人群中格外醒目，就像一片跳动的火焰。

当战斗机拖着红白相间的彩烟从天空掠过时，所有人都仰头欢呼。身旁的珍然紧紧抓住我的手臂，激动地跳个不停。仪仗队迈着整齐的步伐走过时，那铿锵有力的脚步声让我感到无比自豪。文艺表演精彩纷呈，演员们穿着各民族的服装，展现了新加坡多元文化的魅力。

最感动的时刻是升国旗仪式。当庄严的国歌响起，巨大的国旗冉冉升起时，整个广场瞬间安静下来。我站得笔直，跟着音乐大声歌唱，感觉心里暖暖的。

夜幕降临后，璀璨的烟花在夜空中绽放。珍然拉着我的手，我们一起挥舞着发光手环。五彩缤纷的烟花照亮了每个人的笑脸，也照亮了我们红黑色的校服。“看，我们的衣服在发光呢！”珍然兴奋地说。

快乐的时光总是短暂，回家的路上，我还在回味今天的每一个精彩瞬间。这个国庆日让我明白，爱国不一定要做多么惊天动地的事，和同学们一起欢笑，为祖国感到骄傲，这就是最简单也最真实的爱国方式。我会永远记得这个特别的国庆庆典，记得珍然快乐的笑脸，记得我们共同度过的美好时光。

前进吧，新加坡！愿您永远繁荣昌盛！

马黛西 - MA DAISY
5 Confidence

露营的一夜

一个凉风习习的晚上，同学们和老师在营地一边唱歌，一边跳舞，玩得不亦乐乎。营火会结束后，老师吩咐同学们说：“时间不早了，大家赶快回去各自的房间休息。”听了老师的话，同学们纷纷走向自己的房间。

半夜，小丽醒来想要上厕所，突然发现睡在下面的小文不见了。小丽觉得很奇怪，心想：小文去哪里了？

小丽上完厕所后，还是没见到小文，小丽心里非常着急。于是，她立刻跑到休息室找老师，告诉老师小文不见了。听了小丽的话，老师急得像热锅上的蚂蚁，拿了手电筒马上和小丽一起四处寻找小文。

找了好久，老师和小丽还是没有找到小文。当他们来到3号睡房时，突然听见有人在里面说话的声音。她们推开门，看见被子里有两个身影。老师生气地说：“这么晚了，是谁还在说话，还没睡觉！”说完，老师上前掀开了被子，原来是小文和另一位同学躲在被子里玩手机。老师见了火冒三丈，把她们两个骂得狗血淋头，还没收了她们的手機。小文知道自己做错了，脸红了起来，低下头对老师说：“对不起，老师。我知道错了。”

经过这个教训，小文决定改过自新，不再犯同样的错误。

彭恩心 - CLARIS PANG EN XIN
5 Confidence

生命之源：水

水是生命之源。我们每天要用水喝、洗脸、洗手、洗衣服和做饭。可是地球上的淡水资源很有限。如果大家浪费用水，就会带来坏影响，比如河水变少、农田缺水，还会影响小动物和人们的生活。

在家里，我们要注意节约用水。刷牙的时候，要先用杯子接水漱口，避免长时间开着水龙头。洗脸时，要先关掉水龙头，等抹上洗面奶再打开，用完后及时关掉。洗澡时，可以先用盆子接水，然后用盆里的水冲洗身体，最后再用淋浴冲洗。洗衣服时，要把衣服集中起来一起洗，这样可以减少洗衣次数，节省用水。

有一次，我和妈妈在花园里浇花。妈妈把洗菜的水收集到小桶里，用来浇花。看到小花喝饱了水，开出美丽的花朵，我心里很高兴。我想：如果每个人都能把废水再利用，就能节省很多水。

在学校，我们也要节约用水。洗手时，要先把水龙头开小一点，用完后马上关上。打扫教室时，可以用湿抹布擦地面，不要用大量水冲洗。平时，我们还可以开展“节水小标语”活动，让更多同学知道节约用水的重要性。

节约用水，人人有责。只要我们从身边的小事做起，就能保护宝贵的水资源，让地球变得更加美好。让我们一起行动起来，爱护水、节约水，让水源永远流淌。

孙千备 - SUN QIANBEI
5 Confidence

妈妈生病了

一个炎热的下午，烈日当空，天气热得叫人直冒汗。小安放学后回到家，发现妈妈不在客厅里。他走进房间一看，发现妈妈躺在床上，脸上露出痛苦的表情——原来妈妈生病了。

小安看到妈妈生病了，非常担心。他马上倒了一杯水给妈妈喝，还叫妈妈要多休息。妈妈称赞小安是个懂事的好孩子。妈妈突然想起妹妹还在幼儿园，就吩咐小安到幼儿园去接妹妹。小安一口答应，叫妈妈不用担心。

过了不久，小安来到幼儿园接妹妹。妹妹看到小安，兴奋地举起双手，高兴地跑了过来。妹妹觉得奇怪，便好奇地问：“哥哥，为什么今天是你来接我？妈妈呢？”小安告诉妹妹：“妈妈生病了，在家休息。今天我来接你回家。”

在回家的路上，他们经过一个游乐场。妹妹吵着要去游乐场玩。小安没办法，只好答应她。妹妹开心地跑向游乐场，玩得不亦乐乎。小安愁眉苦脸地站在一旁，想起生病的妈妈，担心妈妈没人照顾。

过了一会儿，小安看时间不早了，于是他拉着妹妹的手，对她说：“我们赶快回家吧！”妹妹皱起眉头，大声地喊：“我还想再玩！”妹妹不愿意回家，求小安让她再玩一会儿。

小安告诉妹妹，妈妈生病了，一个人在家没人照顾，他们应该早一点回家照顾妈妈。听了小安的话，妹妹点了点头，依依不舍地和小安一起离开了游乐场，向回家的路走去。

凯杰 - ALEXANDER FRANK SMITH KAIJIE
5 Diligence

给妈妈做的营养早餐

我做的营养早餐是煎蛋、水果和三文治。

材料：两片白面包、一片芝士、一个鸡蛋、葡萄、蓝莓、凯蒂猫模具

调味料：番茄酱

每次都是妈妈帮我做早餐，这次换我给妈妈做。

偷偷拿出两片妈妈昨天买的白面包，把芝士夹在那两片面包中间。随后，我拿出凯蒂猫模具放在面包上面，用力按下去，不一会儿，形状就出来了！然后，我把面包摆在平底锅上，喷点油再开小火煮到两面酥脆，放在一个盘子上，三文治就做好啦！接下来，从冰箱拿出一颗蛋，把鸡蛋打在小一点的平底锅上，也喷点油，开火把它煮熟，最后放在盘子上。拿出几颗蓝莓和葡萄，摆放在盘子上，巧克力牛奶放在旁边。最后，把番茄酱挤在凯蒂猫三文治的眼睛和鼻子上，装饰一下它，我的营养早餐就完成了！我趁早餐还热，赶快去叫妈妈和我一起吃。

妈妈吃完后，称赞我厨艺不错。我听了，心里美滋滋的。我感觉我做的早餐很好吃，唯一的遗憾是，三文治不够脆，下次我一定要问问妈妈怎么把三文治煎得更酥脆。

薛雅尹 - SIT ARWEN
5 Diligence

倾斜的伞

“轰隆隆！”大雨如恶魔般冲刷着大地，大风吹得呼呼作响。同学们有说有笑地放学回家了。小明忘记带雨伞，只能独自站在屋檐下躲雨。落到地面上的雨弹起来，打到小明的腿上，他瑟瑟发抖。他无助地左顾右盼，心想：我要是记得带伞就好了。

这时，安安走了出来。他正要打着伞回家，突然看到了好朋友小明。他微微一笑，心想：早上是他不讲理，跟我吵架。现在他没有雨伞，我也不用理他，让他自作自受。想到这里，安安转身要走。这时，他心里的一个声音开口了：“安安，如果你也像小明一样忘了带伞，你会多么希望有人能出手相助呢？勿因善小而不为，你应该忘记以前的争吵，虽然是件小事，你还是帮他吧！”安安被这个声音说动了，鼓起勇气走向小明，对他说：“快躲到我伞下，我送你回家。”小明看到说话的人是早上跟他吵架的安安，下意识地退了一步。可他看到安安的表情友好，就不好意思地躲到了他的伞下。

安安问小明是不是要搭地铁回家，小明点了点头，心里感到暖暖的。两人踩着雨水，此时无声胜有声，他们似乎重归于好，把吵架的事忘得一干二净。小明总感觉雨伞明明很小，却能把他完全遮住，怀疑安安把伞往他那里倾斜了。可每当他抬头时，伞却是正的。

不知不觉，两人到了地铁站。安安收起伞，在地上甩了甩水。小明惊讶地发现安安半边的衣服湿透了，他顿时明白发生了什么。他指了指他的衣服，安安笑着摇了摇头，和小明挥手再见。小明望着安安离去的背影，跑到他的身旁说了声：“谢谢你！”他们彼此看了一眼，心照不宣地笑了笑。

从此以后，小明和安安重归于好，他们永远也不会忘了那天那把“倾斜的伞”。

经过这件事，小明和安安明白了：不要因为意见不同，就不理睬对方。当对方需要帮助时，应该忘记以前的争吵出手相助。

陈子豪 - CHEN ZI HAO
6 Empathy

不败的友谊之花

“铃！”放学铃声如美妙的音乐般响起，同学们像放飞的小鸟般“飞”出了课室，向校门赶去。小安、小明、康康和文华这几位志同道合的好朋友却都跑向食堂边的篮球场。他们约好要到那里一起打篮球，来一决高低。

一到篮球场，他们就迫不及待地玩了起来。“康康！”小安挥着手叫道。正拿着球的康康抬起了头，把球传给了小安。小安拍着球，准备投篮。小明见了，马上跑到小安面前想拦住他，不让他投篮。

小安把球投了出去，可是，小明高高地跳了起来，抢到了球。小明一拿到球，就一边拍球，一边向前跑去。不料，小明跑得太快，他不小心撞到在前面的小安。小安一时没站稳，“砰”的一声重重地摔到了地上。文华见了，吓得嘴巴不由得张成了“O”字形。

“啊！好痛啊！”小安一边揉着屁股一边慢慢地站起来。他瞪了小明一眼，凶巴巴地说：“你还不道歉？”小明皱起眉头，一手抱着球，一手叉着腰问：“为什么我需要道歉？”小安挥舞着双手，激动地说：“你撞到了我，是你的错，你当然需要道歉啊！”就这样，两人你一句，我一句，吵了起来。康康和文华在一旁担心地看着小安和小明，一时不知如何是好。这时，远处隐隐地传来雷声。小安气鼓鼓地说：“哼！我不跟你玩了，我回家了。”说完，小安拿起书包，转身走了。看着乌云密布的天空，小明、康康和文华也各自道别回家。

小明和小安家离得很近，他们上了同一辆巴士。可是，他们没有像往常一样坐在一起，而是一个坐在前面，一个坐在后面。俩人双手抱胸，谁也不理谁。天色越来越黑，风呼呼地吹着，眼看大雨就要来了。

不一会儿，巴士到了站。两个男生刚下车，豆大的雨点就开始噼里啪啦地落了下来。小明从书包里拿出一把雨伞，把它撑开，往家的方向走去。小明看了看后面，看到小安忧心忡忡地望着从天而降的雨点。

小明一扭头，生气地想：哼！谁让你刚刚和我吵架，我才不要管你呢！小明迈开脚步往前走。刚走两步，小明不由得停下了脚步，又想：虽然我们刚刚吵了架，可他还是我的好朋友，我不应该就这样走掉。他转过身走到小安身边，说：“小安，我送你回家吧。刚才是我的错……对不起。”“没关系……我也不应该凶你，对不起。”接着，两个男生钻进伞下，一起走回家。

经过这件事，小明和小安学会了真正的友谊应该互相理解、互相体谅和互相包容，这样友谊之花才能常开不败。

彭语萱 - PHANG YU XUAN
6 Diligence

我找回了丢失的东西

那是一个阳光明媚、万里无云的星期三早上。我背着书包去上学，双手小心翼翼地捧着妈妈买给我的生日礼物，那是一个小水壶。那个水壶是蓝色的，上面有只可爱的小熊图案。我把它视为珍宝。

“铃……铃……” 休息的铃声响起，同学们一窝蜂冲出了课室，三步并作两步地走下了楼，向食堂的方向走去。我和东东一起走向学校操场。到了操场，我把水壶放在一张长椅上，就开始踢球了。时间过得真快，不一会儿，上课铃声响起，同学们立刻排好队走向课室。

回到了课室后，我坐在座位上，习惯性地伸手拿水壶，却抓了个空。我一下子傻了，我妈妈送给我的心爱的水壶去哪里了呢？我丈二和尚摸不着头脑，顿时心急如焚。我急得像热锅上的蚂蚁，坐立不安，老师讲什么，我也听不进去。此时的我脑中一片空白。不知过了多久，等我回过神，脑筋开始急速运转，可是想了很久，还是不知道该怎么办才好。

我努力让自己平静下来，把早上发生的事情一五一十地像播放电视连续剧似的在脑海中播放一遍。我顿时想起了在休息时间快要结束时，我忘了拿水壶。我决定放学后去拿水壶。上课时，我心不在焉，觉得时间过得好慢啊！我这回才真正体会到度秒如年的感觉。盼星星、盼月亮终于盼到放学的铃声响起。此时的我觉得这声音是世界上最动听的乐曲。我立刻像火箭般向操场冲去。

我来到学校的操场时，东看西看，却发现水壶不在椅子上。我一下子慌了，把整个操场找了个遍，也没有找到水壶的影子。我心里想：是不是哪个好心的学生把水壶捡到，交给了老师。于是，我拔腿就跑到学校的办公室。

我一到办公室，气喘吁吁但不失礼貌地问：“老师，有人捡到一个水壶吗？我的水壶不见了。”然后，我指手画脚地描述了我的水壶的样子给老师听。老师听后，从里面的柜子拿出一个水壶给我并温和地说：“同学，这个是不是你的水壶？”我定睛一看，正是我苦苦寻找的水壶。顿时，我眉开眼笑地说：“是，谢谢老师。”

从办公室出来后，我紧紧地抱住我的水壶，生怕它再次从我的世界里消失。此时的我心情如同吃蜂蜜一样甜。同时，我在心中暗暗告诉自己：从今以后，要好好地保管好自己的东西，别再粗心大意了。

郭祉鑫 - KER ZHI XIN
6 Empathy

珍贵的友谊

“看招！”小明拍着球，敏捷地躲过了小华伸向球的手。小明双脚发力，猛地一跃，把球扔向了队友，但小华像看穿了他的心思一样，也跳了起来，抓住了半空中的篮球。

小华向球筐飞奔过去，小明连忙跑上前防守。“砰！”小华撞到了小明的肩膀。小明往后退了几步才没摔倒。小华向小明投去了一个歉意的眼神，然后继续往前跑。小明心里很不满。

“哎！小华，你回来！”他生气地喊道。小华不知所措地抱着球走了过来。“你刚刚撞到我啦！一句对不起也不说吗？”小明骂道。“就轻轻碰你一下，干嘛大喊大叫？”小华也不甘示弱地双手叉腰回嘴。“哼！懒得理你！”说完，小明就跺着脚离开了篮球场。小华看着小明的背影，张开嘴，却一句话也没说。

一整天，小明和小华谁都不理谁，两个好朋友变成了陌生人。就这样，放学了。小明和小华两个人上了同一辆巴士。他们俩今天不但没坐在一起聊天，而且还双手抱胸，一直瞪着对方，眼中仿佛要喷出烈火。

天空也像他们的心情一样，灰沉沉的。不一会儿，天空上的云不堪重负，一滴滴肥胖透明的大雨点落在了巴士的铁壳上，发出“噼啪，噼啪！”声。在这美妙“乐曲”的陪伴下，小明和小华也到了目的地。小华走下巴士，撑起伞，向家走去。

小明打开书包，伸手拿伞，却掏了个寂寞。“啊！完了！没带伞！”他急得像热锅上的蚂蚁，在巴士站原地踱步。这一幕完完整整地被小华看到了。他想起小明今天对自己抛的狠话，又看了看小明着急万分的样子，有点犹豫。这时，小华又想起他和小明度过的美好瞬间，摇了摇头，把篮球和吵架的事扔到脑后，大步向小明走去。

“小明，我送你回家吧！”小华把自己的“对头”拉到了伞下。他们俩踩着湿漉漉的地面，向家的方向走去。过了一会儿，小明打破了安静。“对不起，我不应该发飙的。”小华笑了笑。“你不早说！一整天没人跟我说话，真无聊。”他们心照不宣地笑了起来。

这次的大雨让小华和小明体会到了友谊的重要性。他们也明白了要珍惜宝贵的友谊，不要为小事而争吵。

李奕晨 - LI YICHEN
6 Empathy

一次让我难忘的露营

“叮！叮！”一阵急促的闹钟铃声把我叫了起来。我急不可耐地从床上起来，洗漱完毕，背上书包冲出家门就往学校跑去。今天我将参加期盼已久的露营三天两夜行。

当我到了学校后，我看到了同学们叽叽喳喳地讨论着，十分兴奋。我立刻加入了他们，和他们聊了起来。七点十分时，老师带着我们上了巴士。在巴士上，我每时每刻都在期待着所有的露营活动，除了高空绳索。

到了营地后，老师告诉我们的组别和我们宿舍的位置。我们把大包小包放在自己的宿舍后，就去集合了。

“同学们，今天我们第一个进行的活动是高空绳索。”我们的指导员说。我的组员都兴奋地跳起来，不约而同大喊：“我们太幸运了！”站在一旁沉默的我则显得特别突兀。为什么是这个？我越想越害怕，一天的好心情全被毁了。我不情不愿地跟着同学们走向高空绳索场地。

“好高呀！”大家看见高空绳索后，不由自主地感叹起来。我看到有足足十米高的绳索后，不禁发起了抖。我有恐高症，尤其害怕在高空中行走。在十层楼往下看都站不稳的我怎么完成高空绳索呢？我有想过退出，但是这会让我被嘲笑的。

“同学们，我来教你们一些安全措施。”指导员说。我十分不情愿地穿上了安全设备，跟着大家走到了高空绳索的下面。“现在，我要选四个人先来尝试高空绳索。有没有人想先试试看呢？”指导员问。顿时，除了我所有人的手都举起来了。指导员面露难色地说：“你们这么多人都举起了手，我有点不太好选。这样吧，生日在七月的人先上吧！”我听后僵住了，很不巧的是我的生日在七月三十日，但我转念一想，只要我假装没有听见，不就能躲过去了。这时，小明大叫一声：“咦？小华不是七月生日的吗？”这一声把我的美好幻想打破了。我生无可恋地跟着指导员爬上楼梯，一步一步地朝着起点走去。

我每走一步台阶，心跳就加快一分。走到一半时，我忍不住往下一看。“好高啊！”我不由自主地喊了出来。我抬头一看，发现大家已经遥遥领先了。我只好强迫自己忘掉恐惧，艰难地往上爬着。

到达起点后，我往前一看，发现已经有人在走独木桥了，那个人看起来极其不稳，随时都可能会跌倒。我心里不免打起了退堂鼓。“小华，愣着干嘛？到你了。”指导员对我说，眼下，我并无其他选择，只能硬着头皮前往那个看起来非常不稳定的独木桥。果然，我踏上第一步时，这个木桥就开始晃荡。我没站稳，差点摔倒。我紧张地抓住吊住我的绳索，一小步一小步地挪，总算有惊无险地过了这一关。

接下来的几关都很简单，我也找回了一点信心。就在这时，我看到了右边的树枝动了几下，接下来窜出来了几只猴子。我看着猴子，心不禁沉了几分。如果这些猴子跳到我前方的绳子上，我该怎么过去呢？这时，有个声音在我脑海里说：“你已经做得很好了，你可以放弃。”正当我真的要放弃时，组员们的声音响起：“王小华！不要放弃！”他们的声音瞬间击碎了我脑海的声音，坚定了我到达终点的决心。我不顾一切，无视猴子的存在，朝下一个关卡跑去。就当我要迈向下一个平台时，我一脚踩空了，我的一颗心提到了嗓子眼，双眼紧紧地闭上，准备迎接死亡。但是，我安然无恙。我缓缓地睁开眼睛。原来是安全设备救了我。接着，我发现了一件不可思议的事情——这竟然有些好玩。

最后，我风驰电掣地完成了整个高空绳索。在我开始滑行时，我回想了这个活动。从最开始的抗拒到害怕到适应，再到最后的享受。这次活动让我克服了我的恐高症，这次露营不仅是露营，还是一次教会我要勇敢和坚持到底的露营。

这真是一次难忘的露营！

孙晨曦 - SUN CHENXI
6 Empathy

Malay Compositions

Datuk dan Nenek Saya

Ini datuk dan nenek saya. Saya hormat akan mereka. Datuk dan nenek saya sudah tua. Mereka tidak bekerja. Datuk dan nenek saya menjaga saya, abang dan kakak sejak kecil lagi. Nenek saya suka pergi ke pasar pada hujung minggu. Saya sayang datuk dan nenek saya.

SHARIFAH NUR DAHLIA BTE SAYED IDRIS ALHABSHEE
2 Aspiration

Anak Yang Rajin

Pada hari Ahad yang lalu, ibu Maya hendak pergi ke pasar. Ibu Maya berpesan kepadanya agar tidak membuka pintu kepada orang yang tidak dikenali. Apabila ibunya telah keluar ke pasar, Maya pun mengunci pintu.

Maya anak yang sangat rajin. Dia ingin membantu ibu mengemas rumah. Dia mengemop dan menyapu lantai. Maya gembira mengemas rumah. Selepas mengemas, Maya menyiapkan sarapan untuk ibunya. Dia membuat sandwic dan minuman.

Apabila ibu Maya pulang, Maya memberikan makanan dan minuman kepada ibunya. Maya dan ibunya bersarapan dengan gembira.

MISHA NASHRAH BTE MUHAMMAD TAUFIQ
2 Aspiration

Diari Saya – Gasing

Kepada Diari,

Semalam saya belajar tentang gasing semasa melakukan aktiviti Dwi Mingguan Bahasa Ibunda di sekolah. Saya mendapat gasing yang diperbuat daripada kayu. Saya melukis corak dan mewarnakan gasing saya. Saya juga belajar cara bermain gasing.

Mulanya, saya melilit tali pada gasing. Kemudian, saya pegang gasing dengan betul. Akhir sekali, saya campak gasing itu!

Kalau kita mencampak gasing dengan betul gasing itu akan berputar dengan ligat. Gasing saya tidak berputar 😊!

SUFIYYAH RAYYANA BTE MOHAMMAD SHAHID
2 Brilliance

Diari Saya – Dipi

Kepada Diari,

Saya menggunakan sudip untuk bercerita tentang 'Dipi'. Saya membaca dan menghafal skrip cerita 'Dipi'. Saya mewarnakan sudip saya dengan cantik. Selepas itu saya dan kawan saya, Humairah, membaca skrip 'Dipi'. Saya sebagai Dipi dan Humairah sebagai Pak Cik Fir. Cikgu Juraida merakam video semasa saya dan Humairah membaca skrip. Saya suka aktiviti ini.

AULIA BTE MUHAMMAD FARHAN
2 Diligence

Saya Seorang Ahli Bomba

Apabila saya dewasa, saya ingin menjadi seorang ahli bomba. Saya mahu menjadi ahli bomba kerana saya hendak mengikut jejak langkah pak cik saya.

Sebagai ahli bomba, saya harus buat latihan. Seorang ahli bomba juga harus memakai uniform. Jika saya menjadi seorang ahli bomba, saya boleh memadamkan api kebakaran dan membantu orang awam yang dalam kesusahan.

ARYAN IDRABI BIN MUHAMMAD FADZIL
2 Empathy

Anak Yang Baik

Ibu Aisha ingin ke pasar. Ibu berpesan kepada Aisha agar mengunci pintu dan tidak membenarkan orang yang tidak dikenali masuk ke dalam rumah.

Apabila ibu Aisha sudah ke pasar, Aisha mula membuat kerja rumah. Aisha seorang anak yang baik dan rajin. Dia suka membantu ibunya mengemas rumah. Aisha mengemop dan menyapu lantai.

Selepas mengemas rumah, Aisha menyiapkan sarapan untuk ibunya. Aisha membuat minuman dan sandwic. Aisha membuat sandwic tuna untuk ibunya. Dia juga meletakkan tomato, timun dan sayur-sayuran ke dalam sandwic itu.

Apabila ibu Aisha pulang, Aisha memberikan makanan dan minuman itu kepada ibunya. Ibu Aisha sangat gembira.

MIKAIL AL KHALIS MUHAMMAD
2 Empathy

Membantu Orang Lain

Ali dan Hadi sedang bersarapan. Ali makan roti bakar sementara Hadi pula minum jus oren. Selepas bersarapan, mereka pergi ke sekolah bersama-sama.

Semasa Adi dan Hadi berjalan ke sekolah, mereka ternampak seorang mak cik terjatuh. Mereka berasa amat terkejut. Beg plastik berisi buah-buahan yang dibawa oleh mak cik itu juga terjatuh ke lantai. Dengan cepat macam kilat, Adi dan Hadi menghulurkan bantuan. Mereka memungut buah-buahan untuk mak cik itu lalu meletakkannya ke dalam beg plastik.

Selepas itu, Adi dan Hadi membawa beg plastik yang berat macam batu itu. Mereka menemani mak cik itu berjalan ke kolong bloknya. Mak cik itu memuji Adi dan Hadi.

“Sudah pukul tujuh tiga puluh pagi. Kami sudah lambat!” kata Adi sambil melihat jam tangannya.

Mereka mengucapkan selamat tinggal kepada mak cik itu dan berlari ke sekolah. Mereka sudah terlewat. Mereka takut dimarahi guru. Setelah sampai di sekolah, mereka menerangkan kepada guru kejadian yang telah berlaku. Guru mereka tidak memarahi mereka. Guru mereka memuji sikap mereka kerana telah melakukan perkara yang mulia.

NUR ZUYYIN NIKEISHA BINTE NORMANDO RUMAMBI
3 Aspiration

Hari Lahir Datuk

Ali, Hana dan Zaki sedang merancang untuk menyambut hari lahir datuk mereka. Mereka mahu membuat kek yang sedap untuk hari lahir datuk mereka.

Setelah berbincang, Ali, Hana dan Zaki ke dapur. Ali hendak membancuh adunan kek. Pada masa yang sama, Hana juga mahu cuba membancuh adunan itu. Hana berasa marah kerana Ali tidak membenarkannya membancuh adunan kek itu. Mereka mula berebut dan bergaduh.

“Ali, giliran Hana untuk membancuh,” kata Zaki.

Ali keras kepala. Mereka bergaduh. Bahan-bahan seperti telur dan tepung bersepah di atas meja. Zaki pun keluar dari dapur untuk meminta bantuan ibu.

“Ibu, Ali dan Hana bergaduh!” kata Zaki.

Ibu memasuki dapur dan hentikan pergaduhan antara Ali dan Hana.

“Mari ibu bantu,” kata ibu dengan lembut.

Mereka pun mula bekerjasama. Ibu menghias kek dengan krim berwarna putih.

“Wah, cantik sungguh kek ini!” kata Hana.

Ali, Hana dan Zaki berasa teruja kerana kek sudah siap. Mereka membawa kek ke ruang tamu sambil menyanyi lagu hari lahir.

“Hari ini adalah hari yang paling istimewa untuk Datuk,” kata Hana dengan senyuman yang lebar.

Datuk memuji cucu-cucunya kerana membuat kek vanila yang sangat enak.

SHARIFAH NUR DHAWIYAH BINTE SAYED IDRIS ALHABSHEE
3 Aspiration

Kembali Ke Sekolah

Adi besar hati kerana hari itu hari pertama dia sekolah.

“Adi! Mari sarapan!” panggil Ibu.

Setiap hari, Adi dan ibu bapanya akan bersarapan pada jam tujuh pagi. Adi makan roti dan minum Milo panas kerana itu makanan kegemarannya.

“Wah, sedapnya makanan ini!” puji Adam pada pagi itu.

Adi selalu ke sekolah bersama kawannya, Zaid. Mereka akan berjalan melalui sebuah taman yang terletak berhampiran blok rumah mereka. Tiba-tiba, mereka terlihat seorang mak cik terjatuh kerana tersandung seketul batu. Dia kelihatan dalam keadaan sakit.

“Eh Zaid, mari kita bantu mak cik itu!” kata Adi apabila melihat kejadian itu.

Mereka bergegas ke arah wanita itu dan terus membantu dia memungut buah-buahan yang terkeluar daripada beg plastiknya. Mereka juga membantu dia berjalan ke kolong blok rumahnya dengan selamat. Mak cik itu memuji sikap baik Adi dan Zaid.

Tiba-tiba, Adam sedari jam sudah pun menunjukkan pukul lapan pagi. Mereka sudah terlewat ke sekolah. Mereka berasa takut dan terus berlari ke arah sekolah mereka. Mereka melihat seorang ketua murid berdiri di pagar sekolah. Selepas mereka menjelaskan perkara yang berlaku, mereka dibenarkan masuk ke kelas masing-masing. Adi dan Zaid sangat gembira kerana dapat membantu seseorang pada pagi itu.

QISHA IZZ ZARA BINTE MUHAMMAD FIRDAUS
3 Confidence

Kejadian Sebelum Majlis Hari Lahir Datuk

Pada hari Ahad, Wafiqah, Zulfadli dan Iskandar melihat kalendar dan sedar bahawa 7 April ialah hari lahir datuk mereka. Mereka merancang untuk menyambut hari lahir datuk mereka. Mereka berasa teruja.

Selepas membuat rancangan, nenek mereka menyediakan bahan-bahan untuk membuat kek coklat. Zulfadli mula menggaul adunan kek coklat tetapi Wafiqah dan Iskandar pun mahu menggaul adunan itu juga. Mereka mula bergaduh. Oleh sebab itu, bahan-bahan kek coklat berselerak dan dapur mereka kotor. Kemudian, Wafiqah minta bantuan daripada nenek mereka untuk menyiapkan dan menghias kek coklat itu.

“Mengapa dapur kotor?” nenek bertanya.

Wafiqah menjawab, “Kami bertiga bergaduh tadi kerana kami semua mahu menggaul adunan kek coklat itu.”

“Mari kita kemas dapur ini bersama-sama,” kata nenek.

“Kami minta maaf kerana bergaduh, nenek,” kata Wafiqah dan adik-beradiknya.

Mereka pun segera menyiapkan kek coklat dan mengemas dapur. Kemudian, mereka semua pergi ke chalet, tempat majlis hari lahir diadakan.

Chalet dihias dengan hiasan yang cantik dan makanan yang lazat dihidangkan di atas meja. Tidak lama selepas itu, ramai tetamu datang ke majlis hari lahir datuk. Datuk menerima banyak hadiah yang diberikan oleh tetamu. Mereka menyanyikan lagu untuk datuk. Selepas itu, datuk memotong kek coklat yang dibuat oleh Wafiqah, Zulfadli dan Iskandar. Datuk besar hati.

NAURAH NUR IMAN BINTE ISKANDAR
3 Confidence

Kek Istimewa Untuk Datuk

Pada hari Jumaat, Amy, Adi dan Azid teringat akan majlis hari lahir Datuk. Amy melihat kalendar.

“Esok hari lahir datuk. Mari kita buat rancangan untuk menyambut hari lahir Datuk”, kata Amy.

“Kita harus buat kek untuknya,” kata Azid.

Mereka merancang untuk mengadakan majlis hari lahir untuk Datuk. Selepas itu, mereka pergi ke kedai untuk membeli bahan-bahan untuk membuat kek coklat.

Selepas membeli bahan-bahan, mereka pergi ke dapur dan meletakkan bahan-bahan di atas meja. Mereka membeli telur, susu dan bermacam-macam lagi. Kemudian, Azid menggaul adunan. Adi dan Amy mahu menggaul adunan juga tetapi Azid memberitahu mereka bahawa mereka tidak boleh melakukannya.

Amy dan Adi berasa geram dan marah. Mereka bergaduh dan berebut senduk. Bahan-bahan berselerak dan dapur kotor. Mereka berpekik-pekikan di dapur. Ibu masuk ke dalam dapur bila terdengar bunyi bising di dapur.

“Eh, kenapa dapur berselerak?” tanya ibu.

Adi memberitahu ibu bahawa mereka tidak dibenarkan menggaul adunan.

“Jangan bergaduh lagi. Kamu harus bermaafan sekarang,” kata ibu.

Amy, Adi dan Azid saling meminta maaf. Selepas itu, Amy meminta bantuan ibu untuk menghias kek mereka.

“Boleh ibu bantu kita untuk menghias kek untuk datuk?” tanya Amy.

“Baiklah,” kata ibu.

“Kamu kemas dapur dan lap meja,” sambung ibu.

“Baiklah!” jawab ketiga-tiga beradik itu.

Mereka membersihkan dapur dengan bersungguh-sungguh hingga bersih. Pada masa yang sama, ibu meletakkan krim strawberi, cip coklat, buah strawberi dan taburan pelangi di atas kek.

“Wah, cantiknya kek itu!” kata Amy.

Kemudian, ibu menyimpan kek itu ke dalam peti ais.

Keesokan harinya, majlis hari lahir Datuk diadakan. Ayah menggantungkan reben, belon dan berbagai hiasan lain. Ibu memasak nasi goreng, sate dan bihun goreng. Nenek pula menyediakan kuih-muih untuk tetamu.

“Wah, banyaknya dekorasi! Sungguh meriah,” kata Adi.

Selepas ayah, ibu dan nenek menyediakan segala-galanya untuk majlis hari lahir Datuk, tetamu pun tiba. Ibu mengeluarkan kek dari peti ais dan menyalakan lilin di atasnya. Tidak lama kemudian, Datuk pun pulang.

“Selamat hari lahir, Datuk!” semua orang menjerit.

“Terima kasih, semua!” kata Datuk.

Datuk besar hati dengan sambutan hari lahirnya. Dia juga gembira mendapat banyak hadiah.

NADYNE ARSHIYA BINTE MOHAMAD YASIN
3 Confidence

Saya Boleh Lakukan Sendiri

Jam sudah menunjukkan pukul enam setengah pagi. Amy sedang menyikat rambut di hadapan cermin. Dia berasa sangat teruja kerana hari itu hari pertama sekolah dibuka.

Amy keluar dari biliknya lalu menuju ke ruang makan untuk bersarapan. Dia makan roti yang disapu dengan coklat.

“Sedapnya!” puji Amy.

Selepas bersarapan, dia meniarung kasut sekolahnya. Ibunya berasa besar hati sewaktu melihat dia sudah pandai mengikat tali kasutnya sendiri.

“Belajar rajin-rajin, ya,” pesan ibunya.

Sesampainya di sekolah, Amy dan murid-murid yang lain ke kelas masing-masing. Pada waktu rehat, Amy dan rakan-rakan pergi ke kantin untuk membeli makanan dan minuman. Tiba-tiba, seorang murid darjah satu menangis kerana tali kasutnya terbuka.

“Kasihan budak itu” kata Amy di dalam hati.

Amy menolong murid perempuan itu.

“Terima kasih!” kata murid perempuan itu sambil tersenyum.

Amy berasa gembira kerana dia dapat menolong murid perempuan itu.

Selepas itu, Amy memimpin tangan murid perempuan itu lalu berjalan ke gerai minuman. Mereka membeli jus epal dan sekotak Milo. Mereka juga makan bersama-sama. Amy memang budak yang baik. Dia menunjukkan sikap empati terhadap orang lain.

MUHAMMAD WAYEEZ BIN ABUZAR
3 Diligence

Pengalaman Yang Berharga

Pada pagi itu, Hafizi dan datuknya hendak memancing bersama-sama. Mereka berasa besar hati dan teruja.

“Saya tidak sabar untuk memancing!” kata Hafizi.

Mereka ke Chalet A untuk meletakkan barang-barang di dalam bilik. Mereka gembira kerana dapat meluangkan masa bersama keluarga.

Pada jam 10 pagi, mereka pun pergi ke jeti untuk memancing. Hafizi membantu Datuk mengangkat joran. Setelah sampai di jeti, Datuk mengajar Hafizi cara untuk memancing ikan. Hafizi teruja dan menyangka bahawa dia akan berjaya mendapat ikan yang besar macam gajah. Namun, sangkaannya meleset. Sudah setengah jam Hafizi menunggu ikan. Dia mula berasa marah.

“Susahnya hendak mendapat ikan!” kata Hafizi.

Walaupun dia berasa begitu, dia tidak berputus asa. Datuk memberikan semangat dan membantu Hafizi memasang umpan sekali lagi. Tidak lama kemudian, umpan Hafizi digigit ikan. Jorannya bergerak-gerak. Ikan itu besar macam gajah. Hafizi berasa puas hati.

“Wah, besarnya ikan ini!” kata Hafizi.

Hafizi besar hati kerana akhirnya dia berjaya menangkap ikan.

Di chalet, datuk memanggang ikan yang ditangkap oleh Hafizi.

“Harumnya aroma ikan!” kata Hafizi.

Mereka tidak sabar untuk makan ikan yang segar. Setelah ikan masak, mereka makan malam bersama.

Dari pengalaman itu, Hafizi mempelajari bahawa memancing memerlukan kesabaran yang tinggi. Kalau dia tidak bersabar, tentu dia akan rugi kerana tidak dapat merasa ikan yang segar dan enak.

RAUDHATUL JANNAH BINTE LUQMAN NURHAKIM
4 Aspiration

Suatu Peristiwa Yang Tidak Dapat Dilupakan

Hobi Ali bermain layang-layang. Ibu dan bapanya selalu membawa Ali bermain layang-layang di sebuah padang yang jauh dari rumahnya.

Pada hari Ahad yang lalu, semasa mengemas bilik stor rumahnya, Ali terjumpa sebuah wau yang besar. Wau itu sangat berhabuk kerana sudah lama tidak digunakan. Ibu Ali memberitahunya bahawa wau itu milik datuknya. Ali tidak sabar untuk menerbangkan wau yang cantik itu. Dia mengajak ibu dan bapanya. Malangnya, ibu dan bapa sangat sibuk pada minggu itu. Ali berasa sangat hampa.

Pada esok paginya, semasa ibu dan bapanya sedang sibuk bekerja, secara senyap-senyap Ali mengambil wau itu. Dia mahu menerbangkan wau itu di depan rumahnya. Oleh sebab Ali kelam-kabut, dia tidak mengikat tali dengan ketat. Akibatnya, wau itu terlepas dan tersangkut di tingkap rumah jirannya, Encik Samat di tingkat dua.

Ali berasa sangat cemas kerana Encik Samat amat bengis. Ali ternampak Encik Samat mengambil wau tersebut lalu turun ke bawah. Hati Ali semakin berdebar-debar. Encik Samat kelihatan sangat marah.

“Di sini bukan tempat yang sesuai untuk bermain wau,” tegas Encik Samat.

Ibu dan bapa Ali terdengar bunyi bising. Mereka pun bergegas keluar dari rumah. Mereka ternampak Ali sedang dimarahi oleh Encik Samat. Mereka terkejut dan segera berlari ke arah Ali. Apablia mereka ternampak wau dalam genggamannya Encik Samat, mereka tahu perkara yang telah terjadi.

Ali meminta maaf kepada Encik Samat atas perbuatannya itu. Dia berjanji untuk tidak membuat perkara itu lagi. Dia juga meminta maaf kepada ibu dan bapanya kerana telah bermain wau datuknya tanpa izin.

SUFI RAKIN BIN MOHAMMAD SHAHID
4 Aspiration

Membuat Projek Sekolah

“Kami hendak ke mana, cikgu?” tanya Ana.

“Kami akan menuju ke makmal komputer,” kata Cikgu Hani.

Mereka beratur dalam satu barisan untuk menuju ke makmal komputer. Mereka berasa besar hati kerana dapat menyiapkan sebuah projek di makmal komputer. Sejurusnya tiba di situ, Cikgu Hani menerangkan peraturan-peraturan semasa di makmal komputer seperti tidak boleh minum air di dalam makmal dan senantiasa dengar arahan guru.

Selepas Cikgu Hani menerangkan beberapa peraturan di makmal komputer, beliau menjelaskan cara-cara untuk menyiapkan projek. Murid-murid memandang Cikgu Hani dan memberikan sepenuh perhatian. Cikgu Hani juga telah membahagikan murid-murid kepada kumpulan masing-masing. Selepas Cikgu Hani selesai menjelaskan tentang projek, murid-murid terus memulakan projek mereka dengan perasaan teruja.

Murid-murid berpecah kepada kumpulan masing-masing. Adi dalam kumpulan yang sama dengan Sara. Mereka mula berbincang tentang projek tetapi Adi berasa keliru dan tidak tahu menggunakan iPad. Dia mati akal. Adi berasa kesal kerana semasa Cikgu Hani memberikan penerangan tadi, Adi asyik terfikir tentang waktu rehat. Dia tidak tahu sama ada mahu membeli mi soto atau nasi ayam. Adi tidak fokus.

“Apakah yang harus saya lakukan sekarang?” tanya Adi sambil menggaru kepalanya.

Sara yang melihat Adi tercengang segera menghulurkan bantuan kepada Adi. Dia menunjukkan Adi cara untuk menggunakan iPad dengan penuh kesabaran. Adi sangat berterima kasih kepada Sara kerana telah membimbingnya dengan ikhlas. Setelah mendapat bimbingan Sara, Adi dapat membuat projeknya itu dengan sangat baik. Cikgu Hani telah memuji hasil kerja Adi.

“Cikgu, sebenarnya, Sara yang telah banyak membantu saya,” kata Adi yang tidak bersikap seperti kacang melupakan kulit.

“Cikgu berasa sangat besar hati kerana anak-anak murid cikgu saling membantu antara satu sama lain,” puji Cikgu Hani.

Cikgu Hani telah memberikan markah yang tinggi kepada Adi dan Sara untuk projek tersebut. Mereka berasa amat bangga akan pencapaian mereka. Mereka berharap agar mereka dapat datang ke makmal komputer lagi kerana pengalaman menyiapkan projek di situ amat menyeronokkan. Dari peristiwa ini, Adi pelajari untuk mendengar arahan guru dengan tekun. Hal ini kerana jika dia fokus, dia dapat memberikan prestasi yang terbaik dalam tugasannya.

ADLINA BINTE IRWAN
4 Confidence

Mengambil Giliran

“Hari ini, kita akan ke rumah Zaid,” kata ibu dengan senyuman yang manis.

“Hore!” teriak Adi.

Zaid dan Adi bersekolah di sekolah yang sama. Mereka rakan karib. Hari itu hari Jumaat. Adi tidak sabar untuk ke rumah Zaid kerana dia ingin bermain-main bersama Zaid. Adi tahu bahawa Zaid memiliki banyak mainan yang menarik.

“Assalamualaikum!” ucap ayah Adi.

“Walaikumsalam, silalah masuk,” kata ayah Zaid.

Sejurus sahaja mereka memasuki rumah Zaid, Zaid mengajak Adi untuk bermain bersama.

“Adi, mari kita bermain bersama-sama dalam bilik!” kata Zaid dengan penuh perasaan teruja.

Adi pun memasuki bilik Zaid. Sementara mereka bermain bersama, ibu bapa mereka bersembang dengan satu sama lain di ruang tamu. Adi kemudian ternampak sebuah mainan robot kecil dan berwarna-warni di atas katil Zaid. Robot itu telah menarik perhatiannya. Dia mahu bermain mainan robot itu. Adi pun mengambil mainan itu dan menekan-nekan butang yang terdapat pada robot itu.

Tiba-tiba, robot itu dirampas oleh Zaid dengan kasar.

“Jangan pegang robot ini!” jerit Zaid.

“Kenapa kamu kasar sangat?!” jerit Adi.

Mereka mula bertengkar. Zaid memarahi Adi kerana tidak meminta izin sebelum mengambil robot itu.

“Kamu tadi kata, saya boleh bermain semua mainan dalam bilik ini,” kata Adi sambil menangis tersedu-sedu.

Mendengar jeritan dan tangisan mereka, ibu bapa Adi dan Zaid segera ke bilik Zaid. Ibu Zaid telah menegur perbuatannya kerana tidak berkongsi mainannya dengan tetamu. Zaid berasa bersalah. Dia lalu pergi ke arah Adi dan meminta maaf kepadanya.

“Saya minta maaf, Adi, sepatutnya saya mesti berkongsi mainan dengan tetamu yang datang ke rumah saya,” kata Zaid dengan penuh penyesalan.

Adi memaafkan Zaid.

“Ibu saya bawa ais krim coklat. Selepas bermain, mari kita makan bersama!” ajak Adi.

Ais krim coklat merupakan makanan kegemaran Zaid. Selepas bermain, mereka pun makan ais krim coklat bersama. Dari peristiwa ini, Ali dan Zaid mempelajari tentang kepentingan berkongsi. Sikap kedekut dan tidak mengambil giliran boleh membawa kepada pergaduhan.

AHMALIA MURJIAH BINTE ZUWAIRI
4 Confidence

Murah Hati

Suasana di stesen kereta api MRT sangat sibuk. Terdapat ramai orang di situ. Budi sedang menunggu Siti. Mereka akan ke Pusat Beli-Belah Bukit Panjang bersama-sama pada hari itu. Selepas sepuluh minit Budi menunggu, akhirnya Siti tiba. Mereka berbual-bual dengan gembira.

Semasa mereka sedang berbual-bual, Budi ternampak Encik Ali, jirannya sedang bergegas untuk menaiki MRT. Beliau berlari pantas macam kuda.

“Mungkin Encik Ali terburu-buru kerana dia terlewat untuk ke tempat kerjanya,” bisik hati Budi.

Dengan cepat macam kilat, Encik Ali mengimbas kadnya. Kemudian, beliau menyimpan kadnya di dalam beg. Namun, tanpa disedari, kadnya tercicir. Budi dan Siti ternampak kad Encik Ali di atas lantai. Budi teringat bahawa ibunya selalu berpesan agar menjadi seorang yang jujur. Dia pun mengambil keputusan untuk mengambil kad itu dan memulangkannya kepada Encik Ali.

“Kad Encik Ali tercicir, mari kita pulangkan kepadanya,” kata Budi kepada Siti.

Siti pun bersetuju. Siti memungut kad itu sementara Budi memanggil-manggil nama Encik Ali yang sedang berjalan dengan cepat. Encik Ali terdengar suara seseorang memanggil-manggilnya. Beliau pun menolehkan kepalanya ke arah suara itu.

“Encik Ali!” Budi memanggilnya dengan kuat.

Encik Ali berasa terkejut apabila melihat Siti sedang memegang kadnya. Pada masa yang sama, dia juga berasa sangat lega. Hal ini kerana dia baru sahaja menambah nilai sebanyak \$50 pada kad tersebut. Beliau mengucapkan terima kasih kepada Budi dan Siti.

“Terima kasih! Kamu berdua sangat baik budi,” puji Encik Ali.

Budi dan Siti berasa amat besar hati kerana mereka dapat menghulurkan bantuan kepada orang lain. Mereka tidak sabar untuk menceritakan tentang perkara ini kepada ibu bapa mereka. Dari peristiwa ini, Encik Ali mempelajari untuk menjaga barang-barangnya dengan lebih baik. Hal ini kerana kalau dia tidak menjaga barang-barangnya dengan baik, dia akan kehilangan wang yang banyak.

DAFINAH BINTE SHAH ALFI
4 Confidence

Akibat Cuai

Kedengaran riuh-rendah suara murid-murid di kantin. Aroma makanan pula memanggil-manggil mereka untuk menjamu selera. Kelihatan murid-murid sedang beratur di gerai mi. Seorang murid yang bernama Sara sedang membeli mi soto. Selepas beratur dan membeli mi soto, Sara berjalan ke arah sebuah meja kosong. Sarah duduk di bangku dan meletakkan fail di sebelahnya. Dia pun mula makan mi soto itu. Semasa Sara sedang asyik makan, lembaran kerja Sara terbang melayang dari failnya dan jatuh ke lantai. Sara tidak sedar akan lembaran kerjanya yang terjatuh ke lantai itu.

Selepas selesai makan, Sara mengangkat piringnya lalu menghulurkannya kepada seorang pekerja pembersihan. Sara mengambil failnya lalu berjalan ke bilik darjah. Sara tidak sabar untuk ke kelas tambahannya. Hari itu merupakan kali pertama Sara menghadiri kelas tambahan. Lagi pula, mata pelajaran itu merupakan mata pelajaran yang digemarinya.

Setelah sampai di bilik darjah, Sara bergegas ke tempat duduknya lalu mengeluarkan semua barang yang diperlukan untuk kelas tersebut. Ramai murid kelihatan sedang berbual-bual di dalam bilik darjah. Cikgu Hamza, guru kelas tambahan Sara, meminta lembaran kerja yang harus dilengkapkannya pada hari sebelumnya. Sara mengambil failnya dan terus mencari lembaran kerjanya itu. Dia mula panik apabila dia tidak dapat mencari lembaran kerja itu. Sara segera berjalan ke arah Cikgu Hamza dengan perasaan takut.

“Di manakah kertas lembaran kerja kamu, Sara?” tanya Cikgu Hamza dengan tegas.

Dengan hati yang berdebar-debar, Sara memberitahunya bahawa dia tidak dapat menjumpai lembaran kerja tersebut. Dia meminta izin daripada Cikgu Hamza untuk mencari kertas lembaran kerjanya di kantin. Selepas mendapat keizinan, Sara bergegas ke kantin.

Setibanya di kantin, Sara berjalan ke arah bangku yang didudukinya tadi. Dia menjumpai lembaran kerjanya di lantai lalu mengutipnya. Hatinya remuk-redam apabila mendapati lembaran itu basah dan kotor. Dengan perasaan gemuruh, Sara pulang ke bilik darjah dengan lembarannya itu.

Sampai sahaja di bilik darjah, Sara memberitahu Cikgu Hamza bahawa lembaran kertasnya sudah kotor sambil menunjukkan kepada beliau lembaran kerjanya. Melihat lembaran kerjanya itu, Cikgu Hamza tidak memarahi Sara. Beliau memberikan Sara sehelai lembaran kerja yang baharu dan berpesan agar dia tidak cuai dengan lembaran kerjanya.

Sara mempelajari bahawa dia harus lebih berhati-hati apabila menyimpan barang sekolahnya agar tidak mudah tercicir.

MUHAMMAD AL-LUHAIKAN BIN JAMADI
5 Confidence

Nilai Sebuah Persahabatan

“Waktu sekolah sudah tamat!” Inas menjerit dengan riang.

“Mari kita pergi ke taman permainan,” ajak Julia. “Kita boleh singgah di kedai dahulu untuk membeli mainan sebelum ke taman permainan,” sambung Julia.

“Alahai, saya harus menunggu adik saya dahulu!” saya berkata. Saya ingin sangat menyertai mereka.

“Kalau begitu, kami akan menunggu awak dan adik awak di perhentian bas,” cadang Inas.

Saya bersetuju dengan cadangan Inas. Saya melihat di sekeliling saya, “Di mana Nafil?” bisik hati kecil saya sambil mencari adik saya, Nafil, dalam kalangan murid-murid yang lain.

Saya bergegas ke kantin untuk mencari Nafil. Di hujung mata saya, saya terlihat Nafil asyik bermain-main dengan rakan-rakannya. “Nafil! Mengapa Nafil di kantin? Kita mesti pergi sekarang. Kawan-kawan kakak sedang menunggu kita,” saya berleter.

Nafil meminta maaf kepada saya. Saya memaafkannya lalu menarik tangannya untuk berjumpa dengan rakan-rakan saya, Julia dan Inas. Kami pun bergegas ke perhentian bas, tempat yang dijanjikan. Namun, apabila kami tiba di perhentian bas, Inas dan Julia tidak kelihatan. Mereka tiada di perhentian bas itu.

“Eh, di mana mereka? Bukankah kita sudah berjanji akan bertemu di perhentian bas ini?” saya merungut.

“Di mana kawan-kawan kakak? Kakak kata mereka tunggu kakak di sini,” tanya Nafil.

Kekeliruan mula membanjiri minda saya. Air mata mula bergenang di kelopak mata saya. Pada ketika itu, saya menyedari mereka telah meninggalkan saya dan adik saya. Hati saya diserang kesedihan dan kekecewaan.

Tiba-tiba, api kemarahan mula menyala dalam hati saya. Terlintas dalam fikiran saya bahawa mereka telah mengkhianati saya. “Apa yang telah

saya lakukan sehingga mereka sanggup melakukan perkara ini kepada saya? Apa salah saya?” bisik hati kecil saya lagi.

Melihat keadaan saya, Nafil pun cuba memujuk saya dan mengajak saya pulang ke rumah sahaja.

Pada keesokan harinya, saya tidak bertegur sapa dengan Inas dan Julia apabila saya bertemu dengan mereka di sekolah. Saya berasa sangat marah akan perbuatan mereka terhadap saya sehingga saya tidak mengendahkan sapaan mereka. Inas dan Julia cuba meminta maaf kepada saya tetapi saya tidak mampedulikan mereka.

Julia merayu untuk berjumpa dengan saya agar dia dapat menjelaskan perkara yang sebenar. Akhirnya, saya mengalah dan berjumpa dengan mereka pada waktu rehat. Julia dan Inas menjelaskan sebab mereka terpaksa meninggalkan saya di perhentian bas.

“Ibu saya telah menelefon saya, menyuruh saya untuk pulang ke rumah dengan segera,” jelas Inas.

Julia pula menjelaskan bahawa dia menerima pesanan daripada ibunya. Beliau telah meminta Julia ke pasar raya serbaneka untuk mendapatkan bahan-bahan masakan untuk makan malam nanti.

“Maafkan kami, Nufaisah. Dalam keadaan kelam-kabut, kami juga terlupa untuk memberitahu awak. Kami tahu awak tentu kecil hati. Oleh itu, kami minta maaf, Nufaisah,” pinta Inas lagi.

Saya hanya menganggukkan kepala. Setelah beberapa seketika, saya menjelaskan kepada mereka bahawa saya tidak suka orang yang memungkirkan janji atau orang yang mengkhianati saya. “Saya sangat sedih apabila ada orang yang melakukan perkara-perkara itu kepada saya,” jelas saya kepada mereka.

Julia dan Inas menganggukkan kepala dan berkata bahawa perkara itu tidak akan berlaku lagi. Peristiwa itu mengajar saya bahawa salah faham boleh merosakkan persahabatan jika tidak dijelaskan dengan segera. Mujurlah, kami memilih untuk memaafkan antara satu sama lain. Saya sedar bahawa nilai persahabatan yang ikhlas jauh lebih penting daripada salah faham yang kecil. Kini, kami lebih berhati-hati agar tidak mengulangi kesilapan yang sama.

MERCADO JULIA AVELIN ESTOQUE
5 Confidence

Erti Sebenarnya Kerja Berkumpulan

“Awak ketua kumpulan. Oleh itu, awak buat semuanya, ya?” kata Danial sambil tersenyum di kerusinya.

Hati saya hancur. Saya terdiam lalu mengangguk perlahan.

Saya masih teringat akan peristiwa itu. Peristiwa itu berlaku sewaktu saya dalam Darjah Lima. Pada masa itu, mata pelajaran Kajian Sosial. Cikgu Liyana, guru mata pelajaran tersebut, telah memberikan kami tugas dalam bentuk projek. Kami perlu menghasilkan poster tentang negara-negara ASEAN secara berkumpulan. Saya pun diajak untuk membentuk kumpulan dengan beberapa orang rakan yang lain, Danial, Azhar dan Zaki. Saya telah dipilih sebagai ketua kumpulan oleh rakan-rakan sekumpulan saya. Saya besar hati dan bersemangat dengan kepercayaan yang diberikan oleh rakan-rakan sekumpulan saya. Namun, perasaan itu digantikan dengan rasa kekecewaan yang teramat sangat.

Semasa sesi perbincangan, Danial, salah seorang rakan kumpulan saya, asyik bercakap dengan ahli kumpulan lain tentang perkara-perkara yang tidak berkaitan dengan projek kami. Apabila saya meminta mereka memberikan tumpuan pada perbincangan kami, mereka tidak mengendahkan saya.

“Awak ketua kumpulan. Oleh itu, awak buat semuanya, ya?” kata Danial sambil duduk tersenyum di kerusinya.

“Yalah, awak sahajalah yang buat segala-galanya. Bukankah awak ketua kumpulan?” ulang seorang ahli kumpulan yang lain yang bernama Azhar. Dia tersenyum sinis.

Walaupun saya berasa marah pada masa itu, saya hanya tersenyum apabila mendengar kata-katanya itu. Tidak disangka-sangka, Zaki sudi membantu saya. Syukurlah, saya tidak melakukan semuanya sendirian, tetapi saya berhadapan pula dengan satu masalah! Zaki ada disleksia dan mempunyai kesusahan untuk membaca. Walaupun begitu, dia rajin dan ikhlas untuk membantu saya. Oleh itu, saya menolong Zaki dengan membacakan arahan dan soalan bagi projek kami. Kami membahagikan tugas. Saya menuliskan maklumat yang diperlukan manakala Zaki pula telah melukis dan mewarnakan gambar untuk mencantikkan projek kami. Akhirnya, kami

berjaya melengkapkan projek kami, walaupun tidak begitu sempurna. Kami hanya perlu membentangkan projek kami pada hari yang ditetapkan Cikgu Liyana.

Hari pembentangan akhirnya tiba. Saya masih meletakkan harapan tinggi kepada kumpulan saya agar kami dapat melakukan yang terbaik bagi pembentangan ini.

Tiba-tiba, Danial, yang langsung tidak menghulurkan bantuan untuk projek kami, mula berkata, “Biar saya yang bentangkan, saya fasih lidah.”

“Eh, mengapa dia yang beriya-iyanya mahu membentangkan poster ini?” hati saya mula berbisik dengan keliru.

Mata saya mula berkaca apabila perasaan kecewa mula menyelubungi hati saya. Namun, saya membiarkan sahaja Danial membuat pembentangan bagi pihak kumpulan kami, walaupun hati saya terasa berat untuk membiarkannya.

Semasa Danial membuat pembentangan, barulah saya sedar bahawa poster kumpulan kami kelihatan agak kosong dan tidak lengkap. Mata saya meliar ke seluruh kelas dan saya melihat poster-poster yang dihasilkan kumpulan lain amat kemas dan cantik serta padat dengan maklumat. Saya berasa sangat malu dengan hasil kerja kumpulan kami. Ombak kecewa memukul pantai hati saya. Rasa mahu menangis dan menjerit juga ada pada masa itu.

Selepas Danial pulang ke tempat kumpulan kami duduk, semua ahli kumpulan senyap seribu bahasa. Mereka mungkin baru sedar akan kesilapan mereka.

“Cikgu tahu, tidak semua orang yang memberikan bekerjasama dalam kumpulan ini,” kata Cikgu Liyana dengan perlahan.

“Projek poster ini bukan hasil kerja ketua kumpulan atau seorang ahli sahaja. Projek ini seharusnya dibuat secara berkumpulan dan semua ahli harus memberikan kerjasama untuk menyelesaikannya. Namun, Cikgu berharap,

kamu semua akan belajar daripada pengalaman ini dan akan bersikap lebih bertanggungjawab,” tegur Cikgu Liyana dengan tegas.

Saya dan ahli kumpulan yang lain mengganggu tanda mengerti. Danial dan Azhar juga meminta maaf kepada saya dan Zaki atas sikap tidak acuh mereka itu dan berjanji tidak akan mengulangi sikap yang sama.

Saya dan rakan-rakan saya juga sedar akan kesilapan masing-masing. Peristiwa itu benar-benar membuka mata saya. Saya sedar bahawa kerja berkumpulan tidak boleh dipikul oleh seorang sahaja, tetapi memerlukan semua ahli untuk saling berganding bahu. Tanpa kerjasama, hasil kerja tentu tidak akan sempurna. Saya juga belajar bahawa setiap orang ada kelebihan tersendiri untuk menyumbang, sama ada besar atau kecil, seperti rakan saya, Zaki, yang masih dapat menyumbang kepada kumpulan kami walaupun dia sendiri menghadapi kesukaran dalam keperluan pembelajaran.

Kerja kumpulan memerlukan keikhlasan, kepercayaan dan tanggungjawab bersama. Barulah hasilnya dapat dibanggakan bersama.

MUHAMMAD SHAKIR BIN MUHAMMAD ZARIFI
5 Confidence

Pengajaran Daripada Sikap Cuai

Kedengaran riuh-rendah di kantin dengan suara murid-murid selepas waktu sekolah. Aroma makanan pula memanggil-manggil mereka untuk menjamu selera. Kelihatan murid-murid sedang beratur untuk membeli makanan. Sikap teruja terpancar di wajah masing-masing, memikirkan makanan yang ingin mereka beli. Ana juga berada di kantin. Dia mahu membeli mi sebelum kelas tambahannya bermula.

“Sedapnya!” bisik hati Ana apabila terasa mi goreng yang baru dibelinya.

Tiba-tiba, lembaran kerja Ana terkeluar dari failnya lalu terjatuh ke lantai. Ana tidak menyedari bahawa lembaran kerja miliknya telah terjatuh. Selepas menghabiskan mi gorengnya, Ana memulangkan pinggan di besen yang disediakan, sebelum mengambil beg dan failnya. Dia pun berjalan ke bilik darjahnya.

Selepas semua murid sudah meninggalkan kantin, para pekerja pembersihan mula menyapu dan mengemop lantai kantin. Mak Cik Aisha, salah seorang pekerja pembersihan, tidak melihat kertas lembaran kerja Ana di lantai. Dia mengemop lembaran kerja itu tanpa sengaja.

Apabila Ana dan murid-murid lain sudah tiba di blik darjah, gurunya, Cikgu Siti, mengarahkan murid-murid agar menghantar kerja sekolah yang diberikan hari sebelumnya. Ana pun mengambil failnya. Dia mula mencari lembaran kerjanya di dalam fail itu. Dia pasti dia telah menyimpan lembaran kerjanya dengan baik-baik dalam fail itu tetapi masih tidak dapat menemukannya.

Ana mula panik. Dia hendak memberitahu Cikgu Siti tentang lembaran kerjanya itu tetapi Cikgu Siti dikenali sebagai seorang yang garang macam singa. Ana memberanikan dirinya dan memberitahu Cikgu Siti perkara yang sebenar.

“Cikgu, lembaran kerja saya hilang. Saya fikir kertas lembaran kerja saya tercicir di kantin. Boleh saya pergi ke kantin untuk cuba mencari kertas saya?” tanya Ana dengan hati yang berdebar-debar.

“Baiklah. Cepat-cepat pulang ke kelas,” jawab Cikgu Siti dengan tegas.

Ana berlari seperti lipas kudung untuk ke kantin bagi mencari kertas lembaran kerjanya. Dia mencari di merata tempat di kantin. Dia mencari kertasnya di atas dan di bawah meja. Tidak lama kemudian, dia menjumpai kertas lembaran kerjanya itu tetapi kertas itu sudah basah dan koyak! Ana mengutip kertas itu lalu berjalan pulang ke bilik darjahnya.

Ana berasa amat gementar dan memikirkan tentang penjelasan yang harus diberikan kepada Cikgu Siti. Apabila tiba di bilik darjahnya, Ana menunjukkan kertas lembaran kerjanya kepada Cikgu Siti dengan hati yang berdebar-debar.

“Tidak mengapa, Ana. Cikgu akan berikan kertas yang baharu untuk kamu lengkapkan. Kamu boleh menghantarnya esok,” pesan Cikgu Siti apabila terpancang kertas Ana yang sudah koyak.

“Terima kasih, Cikgu” jawab Ana.

Dia lapang dada apabila Cikgu Siti tidak memarahinya tentang kertas lembaran kerjanya itu. Dia bertekad untuk menyelesaikan tugasannya dan menghantarnya kepada Cikgu Siti pada keesokan harinya. Ana mempelajari bahawa dia harus lebih berhati-hati dengan barang sekolahnya agar tidak mudah hilang atau tercicir. Dia juga akan memastikan yang dia menyimpan kertas lembaran kerjanya dalam fail dengan baik supaya kecuaiannya seperti itu tidak berlaku lagi.

INAS ZARA BINTE MUHAMMAD ISA
5 Diligence

Keyakinan yang Menguji Diri

Pagi itu hujan lebat, menyebabkan suasana sejuk. Saya dan kawan karib saya, Maryam, sedang berjalan ke sekolah. Kami bagai isi dengan kuku. Apabila kami tiba di sekolah, matahari sudah pun terbit. Kami terus menuju ke bilik darjah kami. Keadaan bilik darjah kami riuh-rendah. Apabila Cikgu Sarah masuk ke dalam bilik darjah, semua murid senyap dengan serta-merta.

“Saya harap kamu masih ingat akan ujian Matematik yang akan diadakan pada minggu hadapan,” pesan Cikgu Sarah.

Kami menggunakan masa dalam kelas untuk mengulang kaji pelajaran. Cikgu Sarah memberikan kami lembaran kerja untuk diselesaikan.

Selepas waktu sekolah, saya dan Maryam berjalan pulang bersama-sama. Kami berbual-bual sepanjang perjalanan. Apabila kami tiba di rumah saya, kami mengucapkan selamat tinggal antara satu sama lain.

Selepas makan tengah hari, saya memberitahu ibu saya tentang ujian Matematik yang akan dijalankan pada minggu hadapan. Ibu terus mengeluarkan pelbagai buku latihan untuk saya gunakan sewaktu mengulang kaji pelajaran. Saya tidak mengeluh, malah berterima kasih kepada ibu kerana mendapatkan saya buku-buku tersebut.

Selepas seminggu membuat persiapan bagi ujian tersebut, saya berasa amat yakin. Saya merasakan bahawa ujian tersebut mungkin mudah untuk saya buat.

Selepas tamat ujian, saya berjalan perlahan-lahan ke kantin. Alangkah terkejutnya saya, apabila saya sedar ujian tersebut tidak semudah yang saya sangkakan. Ujian itu sangat susah! Saya berasa sedih kerana berfikir ujian itu senang. Maryam memujuk saya. Saya tidak boleh berhenti memikirkan alasan yang akan saya berikan kepada ibu dan ayah saya nanti tentang kesusahan ujian itu.

Selepas waktu rehat, kami ada pelajaran Matematik. Cikgu Sarah memasuki bilik darjah dengan wajah yang bengis. Cikgu Sarah mengumumkan bahawa beliau akan memberikan keputusan ujian pagi itu.

Saya berasa terkejut dan mula berasa risau. Saya tidak menyangka yang kami akan menerima keputusan ujian kami pada hari itu juga.

“Cikgu sudah menyemak ujian kamu. Cikgu tidak berpuas hati dengan keputusan ujian kali ini. Cikgu mahu kamu semua memperbaiki prestasi kamu dalam ujian Matematik yang akan datang,” pesan Cikgu Sarah dengan tegas.

Cikgu Sarah memanggil satu persatu murid untuk menerima kertas ujian mereka semula. Saya berasa gementar apabila nama saya disebut oleh Cikgu Sarah. Saya menerima kertas ujian saya dan melihat kertas ujian itu. Mata saya terbeliak apabila terlihat markah di kertas ujian saya. Saya hanya mendapat 50 markah! Saya berasa takut akan reaksi ibu dan ayah saya apabila melihat keputusan ujian saya nanti.

Apabila saya tiba di rumah, saya segera menunjukkan kertas ujian Matematik kepada ibu dan ayah sambil menjelaskan tentang markah yang saya peroleh. Setelah mendengar penjelasan saya, ayah menegur dengan tegas bahawa saya terlalu yakin sehingga memandang mudah tahap kesukaran kertas ujian itu. Beliau menasihati saya bahawa tidak salah untuk bersikap yakin, namun keyakinan mestilah disertai dengan usaha yang bersungguh-sungguh. Ibu pula menambah bahawa saya perlu sentiasa bersedia menghadapi apa jua jenis soalan dan tidak boleh terlalu yakin hingga mengabaikan persediaan yang rapi.

Peristiwa itu benar-benar memberi pengajaran kepada saya. Saya sedar bahawa sikap terlalu yakin tanpa usaha yang bersungguh-sungguh hanya akan membawa kekecewaan. Sejak hari itu, saya berazam untuk belajar dengan lebih tekun, bersedia menghadapi apa sahaja cabaran, dan tidak lagi memandang remeh akan setiap ujian.

SITI WARDA BINTE MUHAMMAD NADER
5 Diligence

Akibat Cuba Menipu

Kring...! Loceng sekolah berbunyi. Cikgu Aini masuk ke bilik darjah. Murid-murid berdiri dan mengucapkan selamat pagi kepada Cikgu Aini. Cikgu Aini mengarahkan murid-murid agar mengeluarkan buku. Semua murid bersedia untuk memulakan pembelajaran pada hari itu.

Cikgu Aini pula mengeluarkan kertas ujian bahasa Melayu. Beliau membacakan nama-nama murid sambil memberikan kertas ujian itu kepada mereka. Ramai murid yang lulus dalam ujian itu. Ali berasa gementar menunggu gilirannya. Dia takut kerana dia tidak mengulang kaji pelajarannya bagi kertas ujian itu.

Apabila Ali mendapat kertas ujiannya, dia berasa kecewa. Dia tidak lulus ujian bahasa Melayu. Dia duduk di tempat duduknya sambil termenung. Dia berasa semakin takut. Ali takut dimarahi oleh ibunya.

Ali mula mencari akal. Ali pun melihat di sekelilingnya. Dia mengeluarkan pena berwarna merah lalu mengubah markah pada kertas ujiannya itu.

Apabila pulang ke rumah, Ali menunjukkan kertas ujian kepada ibunya. Pada mulanya Ali berasa sangat gementar. Apabila dilihat ibunya tidak berkata apa-apa, dia berasa lega. Namun ibu Ali berasa curiga. Ibunya melihat markah pada kertas ujian itu dengan teliti.

Ibu Ali tidak percaya anaknya boleh mendapat markah yang tinggi. Ibu Ali menyelak kertas ujian itu satu per satu. Ali mula berasa takut. Ibu Ali nampak banyak jawapan yang salah dalam ujian itu. Ibunya tahu bahawa

Ali telah cuba menipu dengan mengubah markah pada kertas ujian itu.

Ali pun dimarahi oleh ibunya. Sebagai hukuman, ibu Ali mengambil telefon bimbit Ali lalu menyimpannya. Ali tidak dibenarkan menggunakan telefon bimbit selama sebulan. Ali meminta maaf kepada ibunya. Dia sedar bahawa dia tidak sepatutnya menipu dan mengubah markah pada kertas ujiannya. Dia sangat menyesal akan perbuatannya. Dia berjanji akan selalu mengulang kaji pelajarannya dan tidak mengulangi perbuatannya itu.

AL FIRAS ZAHWAN BIN MUHAMMAD ZUMRAH
6 Brilliance

Beriadah di Taman West Coast

Taman West Coast dipenuhi pengunjung yang sedang beriadah. Haziq dan kawan-kawannya sedang bersenam. Mereka terhibur melihat pemandangan indah di taman itu. Ramai orang sedang berlari-lari anak dan bersenam.

Bila Haziq dan rakan-rakannya sudah penat bersenam, mereka duduk berehat di bawah sebatang pokok. Kemudian, mereka mahu mencari mesin air untuk membeli minuman kerana tekak mereka terasa kering dan haus.

Semasa berjalan, Haziq dan kawan-kawannya terdengar suara orang meminta tolong. Langkah mereka terhenti seketika. Kemudian, mereka berlari ke arah suara itu. Bila mereka tiba di satu kawasan, mereka ternampak seorang warga emas sedang terbaring di atas rumput. Wajah warga emas itu kelihatan pucat. Dia termengah-mengah. Seorang wanita warga emas berambut pendek sedang mengelap peluh lelaki itu.

“Tolong, suami saya hampir pengsan!” teriak wanita itu.

Haziq dan rakan-rakannya segera berlari ke arah mereka manakala seorang rakan Haziq menelefon ambulans. Rakan Haziq yang bernama Siti berlari ke sebuah mesin air dan membeli sebotol air mineral. Dia memberi warga emas itu minum air. Beberapa minit kemudian, warga emas itu kelihatan tenang dan tidak lagi tercungap-cungap. Namun, dia masih lemah. Isterinya berasa bimbang. Menurut isterinya, suaminya itu seperti puteri lilin kerana dia tidak boleh berada di bawah sinaran matahari terlalu lama. Mendengar penerangan itu, Haziq menganggukkan kepalanya. Namun, dia tahu warga emas itu harus menerima rawatan di hospital. Mungkin dia dalam bahaya.

Apabila paramedik tiba, mereka mengusung warga emas itu ke sebuah ambulans dengan ditemani oleh isterinya. Haziq dan rakan-rakannya berharap agar warga emas itu akan pulih seperti sediakala.

MUHAMAD RAFIQIN MUAZZAM BIN MUHAMAD RAMDHANI
6 Brilliance

Saya Mesti Berani Bersuara

Kedaaan riuh rendah di kantin membuat saya ghairah dan perut saya semakin lapar. Saya dan Sarah terus bergegas ke gerai makanan kegemaran kita. Hidung saya terhidu bau yang amat lazat. Perut saya semakin berkeroncong. Tidak sabar rasanya untuk saya menikmati makanan pada pagi itu.

Persahabatan antara saya dan Sarah bagaikan isi dengan kuku. Hubungan kami rapat semenjak kami dalam darjah satu. Kami berdua beratur di hadapan gerai sambil berbual-bual. Bila tiba giliran Sarah untuk membeli makanan, saya memandang ke arah pelbagai jenis juadah yang terhidang di gerai itu. Tiba-tiba, mata saya tertumpu pada jumlah wang yang dibayar oleh Sarah. Jumlah wang itu agak kurang dan pegerai itu tidak sedari yang Sarah memberinya jumlah wang yang salah. Saya terkedu.

“Eh, bukannya harga semangkuk mi rebus ini berharga dua dolar lima puluh sen? Mengapa Sarah membayar dua dolar dua puluh sen sahaja?” aku bertanya-tanya di dalam hati.

Pegerai itu menghulurkan semangkuk mi rebus kepada Sarah tanpa memeriksa jumlah wang yang diberikan oleh Sarah. Sarah berlalu dari situ seperti lipas kudung. Dia takut jika pegerai itu memanggilnya kerana dia tidak ada cukup wang untuk membayar harga makanan itu.

Setelah saya membeli makanan, saya terus berjalan ke meja makan. Saya menguatkan semangat untuk menegur Sarah. Tiba-tiba Ros, rakan sekelas kami mendekati kami berdua.

“Sarah, berapa jumlah wang yang awak beri kepada pegerai tadi? Saya rasa jumlahnya tidak tepat,” Ros bertanya dengan nada kasar.

Rupa-rupanya Ros yang sedang berdiri di belakang kami tadi nampak apa yang berlaku. Dia nampak aksi Sarah yang tidak jujur itu. Sarah menjelingkan matanya lalu menarik tangan saya. Dia mengajak saya supaya

beralih tempat duduk.

Sarah meletakkan jari telunjuk di bibirnya sebagai isyarat supaya saya berdiam diri sahaja. Saya berasa takut dan serba salah. Saya tidak mahu kehilangan kawan.

Pada keesokkannya, saya dan Sarah dipanggil oleh guru agar ke bilik pengetua. Jantung saya berdegup kencang semasa berjalan ke arah bilik pengetua. Setibanya di bilik itu, saya lihat Ros sedang duduk di atas sebuah kerusi. Saya dan Sarah disoal oleh guru. Wajah Sarah menjadi pucat lesi kerana berasa cemas.

Saya menyesal dengan sikap saya yang takut untuk berterus terang. Akibatnya, saya juga dituduh bersubahat. Kami dimarahi dan ibu bapa kami dihubungi. Pengetua telah memberi amaran kepada kami. Peristiwa itu telah mengajar saya supaya sentiasa bersikap jujur.

NUR FALISHA BINTE MUHAMMAD FAZLI
6 Confidence

Suatu Rompakan

Aniq berjalan ke sebuah pasar raya selepas waktu sekolah. Dia hendak membeli buah-buahan untuk ibunya. Ibu Aniq mahu menyediakan pencuci mulut yang istimewa.

Semasa Aniq berjalan menuju ke pasar raya, dia ternampak sebuah kedai menjual mainan. Dia pun singgah di kedai mainan itu. Aniq nampak dua orang lelaki yang berkelakuan mencurigakan di luar kedai mainan itu. Mereka berkaca mata hitam dan memakai baju hitam. Aniq masuk ke dalam kedai mainan yang terletak bersebelahan dengan sebuah kedai emas.

Tiba-tiba, Aniq terdengar suara pekikan. Dua orang lelaki yang berkelakuan mencurigakan tadi berlari keluar dari kedai emas itu. Dengan pantas, mereka menghilangkan diri. Semua orang yang berada di kawasan itu terpinga-pinga.

“Jangan lari!” pekik pemilik kedai emas itu.

Dengan segera pemilik kedai emas itu menelefon polis. Rupanya, dua orang lelaki itu perompak. Mereka telah melarikan diri setelah mencuri sebuah beg berisi barang kemas.

Tidak lama kemudian, polis pun tiba. Pemilik kedai emas itu pun melaporkan kejadian rompakan itu. Ramai pegawai polis tiba di tempat itu. Mereka meronda kawasan itu untuk mencari perompak-perompak itu.

Setelah melihat kejadian itu, Aniq pergi ke pasar raya untuk membeli buah-buahan yang dipesan oleh ibunya lalu berjalan pulang. Semasa berjalan pulang, Aniq ternampak perompak-perompak itu sedang bersembunyi di kawasan meletak kereta. Pada masa yang sama, Aniq ternampak tiga orang pegawai polis sedang meronda. Tanpa membuang masa, Aniq memberitahu pegawai polis tempat persembunyian perompak-perompak itu. Polis mengepung kawasan itu dan berjaya menangkap perompak-perompak itu.

Aniq berasa lega kerana perompak-perompak itu telah diberkas. Aniq pun berjalan pulang. Dia tidak sabar untuk makan pencuci mulut istimewa ibunya.

DARRIS ERHADY BIN ADIL AZLAN
6 Diligence

Tetamu Istimewa

Saya berasa sangat teruja kerana pada tahun ini, kami sekeluarga akan pakai baju kurung sedondon semasa Hari Raya. Ibu saya juga mengatakan bahawa seorang tetamu Istimewa akan beraya bersama keluarga kami.

Keluarga saya menyambut Hari Raya di rumah sahaja pada tahun ini. Kami tidak ke mana-mana. Kami hanya menyambut kedatangan tetamu ke rumah kami pada Hari Raya pertama.

Saya amat rindu kepada datuk saya yang tinggal jauh di luar negara. Saya telah menelefon datuk saya untuk mengucapkan Selamat Hari Raya kepadanya. Apabila datuk menjawab panggilan saya, saya berasa besar hati kerana sudah lama saya tidak berbual dengannya.

Semasa keluarga saya sedang makan dan berbual-bual, ada bunyi ketukan di daun pintu rumah saya. Kakak saya berjalan ke arah pintu lalu melihat ke luar. Apabila kakak saya nampak datuk berdiri di luar pintu, dia pun menjerit kegembiraan.

Saya berlari untuk menyambut datuk saya dan memeluknya. Saya bertanya khabar sambil bersalaman dengan datuk saya.

Datuk berkata, "Kamu tinggi macam galah. Semasa datuk melawat kamu dahulu, kamu masih kecil tetapi kamu sudah besar sekarang! Kamu juga cantik macam bidadari!"

Saya tersenyum apabila mendengar kata-kata datuk. Ibu menjemput datuk saya makan masakannya. Ibu telah memasak lauk ayam merah, kuah lodeh, daging rendang dan ketupat. Sungguh enak rasanya. Saya berasa sangat besar hati kerana berpeluang meluangkan masa bersama datuk saya pada Hari Raya kali ini.

Selepas makan, kami bermaafan dan datuk beri saya duit raya. Apabila ibu menyatakan bahawa datuk akan tinggal bersama kami selama seminggu, saya berasa amat sukacita. Hati saya melonjak kegembiraan. Datuk adalah tetamu istimewa yang saya nanti-nantikan selama ini. Saya tidak sabar untuk membuat banyak memori indah bersama datuk.

MASJUANI BINTE MASJAUNI
6 Diligence

Satu Peristiwa di Taman Riadah

Angin meniup sepoi-sepoi bahasa. Awan berarak lesu di langit biru. Taman East Coast dipenuhi pengunjung yang sedang bersenam dan beriadah. Alif dan rakan-rakannya, Akid, Ana dan Sarah sedang bersenam di padang.

Semasa berlari-lari anak, mereka melihat ada sekumpulan warga emas yang sedang buat senaman kardio dan senaman Taichi. Alif dan rakan-rakannya berbual-bual semasa berlari-lari anak dan mereka berasa seronok. Semasa berlari-lari anak, mereka nampak ramai kanak-kanak bermain di taman permainan. Kedengaran kicauan burung yang berterbangan menceriakan suasana. Ada juga yang bertenggok di dahan. Bau harum dari bunga-bunga di taman itu amat menyegarkan.

Tiba-tiba, tekak mereka terasa kering kerana mereka kehausan. Mereka berhenti untuk minum air. Mereka duduk berehat di bawah sebatang pokok yang rendah. Selepas berehat selama lima minit, mereka sambung berlari-lari anak.

Semasa mereka sedang berlari-lari anak, mereka terdengar suara orang menjerit meminta tolong. Mereka ternampak seorang warga emas terbaring di tanah. Kepala warga emas itu direhatkan di atas paha isterinya. Wajah warga emas itu kelihatan pucat.

Mereka bertiga pun berlari ke arah warga emas itu untuk memberikan bantuan. Isteri warga emas itu mengatakan bahawa suaminya terjatuh kerana dia susah bernafas. Mungkin dia terlalu penat.

Sarah memberikan seteguk air kepada warga emas itu. Selepas itu, mereka bertiga memapah warga emas itu dan menyuruhnya duduk di sebuah bangku yang berdekatan. Setelah berehat buat beberapa ketika, isteri warga emas itu mengatakan bahawa suaminya seperti puteri lili kerana tidak boleh terkena pancaran matahari yang terik.

Tanpa membuang masa, Alif menghubungi ambulans. Selepas sepuluh minit berlalu, sebuah ambulans tiba. Dua orang paramedik membaringkan warga emas itu di atas sebuah pengusung. Kemudian, warga emas itu diusung ke dalam ambulans. Warga emas itu dibawa ke hospital untuk dirawat.

Alif dan rakan-rakannya melawat warga emas itu di hospital dan menasihatinya supaya berehat dan makan ubat yang diberikan oleh doktor. Mereka juga menasihati warga emas itu supaya minum air semasa bersenam dan elakkan bersenam semasa cuaca panas terik.

MUHAMMAD ARIF ZIKRY BIN MUHAMAD AZRIN
6 Diligence

Malang Tidak Berbau

Bunyi burung-burung berkicauan di dahan pokok menceriakan suasana pada petang itu. Ana sedang berjalan pulang dari sekolah. Dia berdiri di lampu trafik sambil menunggu lampu bertukar hijau. Di sebelahnya, berdiri seorang warga emas. Dia memegang dua beg plastik berisi makanan dan barangan.

Sebaik Sahaja lampu isyarat bertukar hijau, Ana terus melangkahhkan kakinya. Warga emas itu juga turut menyeberang jalan raya.

Semasa mereka sedang menyeberang jalan raya, sebuah kereta berwarna hitam berhenti di hadapan Ana dan warga emas itu.

“Ahhhh!” teriak Ana.

Beg plastik yang dipegang oleh warga emas itu jatuh ke lantai. Mujur Ana dan warga emas itu tidak dilanggar oleh pemandu kereta itu. Pemandu itu sempat menekan brek bila dia sedar ada pejalan kaki sedang menyeberang jalan raya. Kejadian itu membangkitkan rasa marah di hati Ana dan warga emas itu.

Warga emas itu memarahi pemandu lelaki itu. Pemandu lelaki yang tinggi macam galah itu memberitahu Ana bahawa dia sedang berbual menggunakan telefon bimbitnya dan tidak sedar di hadapannya ada lampu trafik.

“Maafkan saya pak cik,” kata pemandu itu. Wajahnya pucat macam mayat. Dia berasa panik.

Lelaki itu membantu warga emas itu menyeberang jalan raya. Kemudian, dia meminta maaf sekali lagi. Ana pula masih berasa terkejut. Kakinya menggigil kerana berasa panik. Pemandu itu juga meminta maaf kepada Ana.

“Awak tidak sepatutnya memandu sambil menggunakan telefon bimbit,” kata warga emas itu.

“Saya juga bersalah kerana tidak memandang ke kanan dan ke kiri sebelum menyeberang jalan raya,” tiba-tiba Ana bersuara.

Ana juga sedar dia juga lalai kerana dia mahu segera pulang ke rumah. Mujur tiada sesiapa yang cedera dalam kejadian itu.

FARAH IRDINA BINTE MUHAMMAD FADHLI
6 Diligence

Kucing

Matahari pada pagi itu sungguh cerah. Ahmad yang berada di rumah mahu mengajak kawannya, Arif bermain bola sepak. Selepas bersarapan, Ahmad meminta izin daripada ibunya untuk bermain bola. Ibunya menganggukkan kepalanya tanda dia memberikan keizinan.

“Jangan lupa sampaikan salam ibu kepada Arif,” pesan ibunya.

Ahmad mencium tangan ibunya lalu bergegas ke rumah Arif. Ahmad berasa teruja. Sudah agak lama dia tidak bermain bola di padang yang terletak berhampiran dengan rumah Arif. Bila tiba di depan pintu rumah Arif, Ahmad mengetuk daun pintu dengan perasaan ceria.

Beberapa saat kemudian, Arif membuka pintu. Matanya terbeliak. Dia terkejut bila nampak Ahmad tercegat di muka pintu. Ahmad memberi salam dengan suara ceria.

“Assalamualaikum Arif! Saya mahu ajak awak bermain bola di padang hari ini,” kata Ahmad dengan girang.

“Saya boleh bermain bola sepak dengan awak sekarang tetapi abang saya sedang membuat projek sekolahnya. Kita tidak boleh mengajak dia bermain bersama-sama,” balas Arif.

Ahmad mengangguk-anggukkan kepalanya tanda dia memahami situasi itu. Setelah menunggu Arif bersiap-siap dan memakai kasut bolanya, mereka berdua pun berjalan ke padang yang berhampiran dengan blok rumah Arif. Dalam perjalanan, mereka berborak dengan gembira.

Tiba-tiba, mereka terdengar bunyi kucing mengiau. Langkah mereka terhenti. Mereka cuba mencari dari mana arah datangnya bunyi itu. Mereka berjalan ke arah belakang tembok besar di kolong blok Arif. Alangkah terkejutnya mereka bila melihat seorang budak lelaki sedang memegang sebatang kayu sambil mengetuk-ngetuk lantai. Ada kalanya dia mengetuk

tubuh kucing itu.

“Hentikan!” teriak Ahmad dan Arif.

Bila mendengar teriakan Ahmad dan Arif, budak itu mencampakkan kayu tersebut lalu berlari meninggalkan tempat itu.

Ahmad dan Arif mendekati kucing itu lalu memeriksa tubuhnya yang berbulu hitam putih itu. Tiada kecederaan pada tubuh kucing itu.

“Kasihlah kucing ini,” kata Ahmad.

“Awak mahu membawanya pulang?” tanya Arif.

Ahmad bercadang mahu membawa kucing itu pulang tetapi bimbang jika ibunya tidak mengizinkannya.

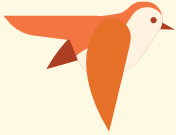
Sebaik sahaja Ahmad menggendong kucing itu, kucing itu melompat turun dari tangan Ahmad lalu berlari. Mereka berdua mengekori kucing itu. Kucing itu berlari ke arah blok sebelah. Rupa-rupanya, kucing itu memiliki beberapa ekor anak kucing. Anak-anaknya berada di dalam sebuah kotak yang terletak di bawah sebuah bangku di kolong blok itu.

Wajah mereka berdua bersinar-sinar bila melihat anak-anak kucing yang comel itu. Mereka mula bermain dengan anak-anak kucing itu. Rancangan untuk bermain bola sepak dibatalkan.

Mereka membawa kucing-kucing itu pulang ke rumah Ahmad. Mereka menceritakan apa yang berlaku kepada ibu Ahmad. Mujur, ibu Ahmad bersetuju untuk memelihara kucing-kucing itu.

ZAFIRAH BINTE ZULFADLI
6 Diligence

Tamil Compositions

குறும்பு செய்த குரங்கு

அது ஒரு மதிய நேரம். பழ வியாபாரி ஒருவர் நீண்ட நேரம் வெயிலில் நடந்து வந்தார். அதனால் அவருக்குத் தண்ணீர் தாகம் எடுத்தது. அவர் அருகில் இருந்த ஓர் ஆற்றைப் பார்த்தார். அவருடைய முகம் குரியனைக்கண்டதாமரை போல் மலர்ந்தது. அவர் ஆற்றிலிருந்து தண்ணீரைக் குடிக்க ஆரம்பித்தார். திடீரென்று அங்கு ஒரு குரங்கு வந்தது.

குரங்கு பழ வியாபாரியின் பழக்கூடையைக் கண்டது. அது அமைதியாகக் கூடையை நெருங்கியது. அப்போது பழ வியாபாரிக்கு ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்டது. உடனே அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். குரங்கைப் பார்த்ததும் அவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். குரங்கு அவருடைய பழங்களைத் தின்றுக்கொண்டிருந்தது.

பழ வியாபாரி ஒரு குச்சியை எடுத்துக் குரங்கை விரட்டினார். குரங்கு பழ வியாபாரியின் தொப்பியை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தின் மேல் ஏறியது. பழ வியாபாரியின் முகம் மிளகாய் போல் சிவந்தது. திடீரென்று பழ வியாபாரிக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

அவர் அந்தக் குச்சியைக் கீழே எறிந்தார். அதைப் பார்த்த குரங்கு தொப்பியைக் கீழே எறிந்தது. பழ வியாபாரி அவருடைய தொப்பியை எடுத்துக்கொண்டார். அச்சம்பவம் அவருடைய மனத்தில் பசுமரத்தாணி போல பதிந்தது.

NIKESH VIJAYKUMAR
Primary 3 Confidence

உதவி செய்து மகிழ்வோம்

காலை பொழுது அழகாக மலர்ந்தது. அன்று பள்ளி விடுமுறை. ரவியும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும் காலை உணவு சாப்பிட்டுவிட்டு வீடு திரும்பினார்கள். மின்தூக்கியின் பக்கத்தில் அவர்கள் ஒரு விளம்பரத்தைப் பார்த்தார்கள். அதில் முதியோர் இல்லத்தில் உதவி செய்வதைப் பற்றி இருந்தது. அவர்கள் உதவி செய்ய விரும்பினார்கள்.

மறுநாள் அவர்கள் முதியோர் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு அவர்கள் முதியவர்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைப் பைகளுக்குள் வைத்தார்கள். அவர்கள் முதியவர்களைக் காண ஆர்வமாக இருந்தார்கள்.

பொழுது சாய்ந்ததும் முதியவர்கள் அங்கு வந்தார்கள். ரவியும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும் முதியவர்களுடன் உரையாடினார்கள். அவர்கள் முதியவர்களுக்காகப் பாட்டுப் பாடினார்கள். முதியவர்களுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

இறுதியில் ரவியும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும் பைகளை முதியவர்களிடம் கொடுத்தார்கள். முதியவர்கள் அவர்களுக்கு நன்றி கூறினார்கள். ரவியும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும் மனநிறைவுடன் வீடு திரும்பினார்கள். அன்று ரவி 'அறம் செய்ய விரும்பு' எனும் ஆத்திசூடியின் பொருளைப் புரிந்துகொண்டான்.

NARENDRAKUMAR SURIYA
Primary 3 Confidence

சுற்றுலா

அது ஓர் அழகிய மாலை பொழுது. மாறனும் அவனுடைய குடும்பமும் அமேரிக்கா விமான நிலையத்தைச் சென்றடைந்தார்கள். அவர்கள் பள்ளி விடுமுறையில் அமேரிக்காவைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆர்வமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய பயணப்பெட்டிகளை எடுக்கச் சென்றார்கள்.

பயணப்பெட்டிகளை எடுக்கும் இடம் கூட்டமாக இருந்தது. பலர் தங்களின் பெட்டிகளை அவசரமாக எடுத்துச் சென்றார்கள். மாறனும் அவனுடைய குடும்பமும் தங்களுடைய பெட்டிகளுக்காகப் பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் தங்களுடைய பெட்டிகளுக்காக நீண்ட நேரம் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய பெட்டிகளைக் காணவில்லை. மாறனின் தந்தை பொறுமையை இழந்தார். கோபத்தில் அவருடைய முகம் மிளகாய் போல் சிவந்தது. அவர்கள் ஓர் அதிகாரியைத் தேடிச் சென்றார்கள்.

மாறனுடைய தாயார் அதிகாரியிடம் புகார் செய்தார். அப்போது மாறன் தன் தந்தையிடம் ஓர் ஆடவரைச் சுட்டிக்காட்டினான். அந்த ஆடவர் அவர்களுடைய பயணப்பெட்டிகளை எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார். உடனே மாறனும் அவனுடைய தந்தையும் அந்த ஆடவரை நிறுத்தினார்கள். ஆடவர் தவறான பெட்டிகளை எடுத்துவிட்டதை உணர்ந்தார். அவர் அவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்டார். அப்போது தான் மாறனுக்கும் அவனுடைய குடும்பத்தினருக்கும் நிம்மதி ஏற்பட்டது. அவர்கள் தங்களுடைய சுற்றுலாவை உற்சாகத்துடன் தொடங்கினார்கள்.

MUTHUKUMAR NAVYA
Primary 4 Diligence

வீண் சந்தேகம்

காலை பொழுது அழகாக மலர்ந்தது. அன்று மாறனின் வகுப்பில் திட்டப்பணிக்கான படைப்பு இருந்தது. மாறன் ஆர்வத்துடன் பள்ளிக்குச் சென்றான். வகுப்பில் மாணவர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த விளையாட்டைப் பற்றிப் பேசினார்கள். மாறன் அவன் கொண்டு வந்த கோலிக்குண்டுகளைப் பற்றிப் பேசினான். அவனுடைய நண்பர்கள் தேவி, பாலா மற்றும் ஜான் அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனுடைய படைப்பு முடிந்த பிறகு மாறன் தன்னுடைய கோலிக்குண்டுகளை எண்ணினான். அப்போது ஜான் அங்கு வந்தான். அவன் மாறனிடம் ஒரு கோலிக்குண்டைக் கேட்டான். ஆனால் மாறன் அவனிடம் தர மறுத்துவிட்டான். அதைக் கேட்டதும் ஜான் சோகக் கடலில் மூழ்கினான்.

மாறன் கோலிக்குண்டுகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது அதிலிருந்து ஒன்று கீழே விழுந்துவிட்டது. அதை மாறன் கவனிக்கவில்லை. சற்று நேரத்தில் அவன் ஒரு கோலிக்குண்டைக் காணவில்லை என்பதை உணர்ந்தான். உடனே அவன் ஜான்மீது சந்தேகப்பட்டான். அவன் எரிமலை போல குமுறினான். அவன் ஜானைக் கோபமாகத் திட்டினான்.

அதைப் பார்த்த ஆசிரியர் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார். அப்போது தேவி அங்கு வந்தாள். அவள் ஒரு கோலிக்குண்டை மாறனின் மேசைக்கு அடியில் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறினாள். அவள் அதை மாறனிடம் கொடுத்தாள். மாறன் தன்னுடைய தவற்றை உணர்ந்தான். அவன் ஜானிடம் மன்னிப்பு கேட்டான். பிறரை வீண் சந்தேகப்படக் கூடாது என்பதை மாறன் கற்றுக்கொண்டான்.

SHEENA ADRIEL NICKSON
Primary 4 Brilliance

விளையாட்டு வினையானது

“இப்போது நாம் எங்கே விளையாடலாம்?” என்று பாலா ராமனிடம் கேட்டான். அன்று கனத்த மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. பாலாவும் ராமனும் கூடைப்பந்து விளையாடலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து ராமன், “எனக்கு ஒரு நல்ல யோசனை இருக்கிறது!” என்று கூறினான். “நாம் ஏன் வெளியே சென்று விளையாட வேண்டும்? நாம் இங்கேயே விளையாடலாமே!” என்று கூறி அவன் அவர்களுக்குப் பின்னால் இருந்த அடுக்குமாடிக் கீழ்த்தளத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான். பாலாவும் ராமனும் அங்கேயே விளையாடச் சம்மதித்தார்கள்.

ஆனால், அவ்விடத்தில் கூடைப்பந்து விளையாடக்கூடாது என்பதைக் குறிக்க ஓர் அறிக்கை இருந்தது. ஆனால் ராமனும் பாலாவும் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அப்போது ஒரு மூதாட்டி அவ்வழியாக வந்தார்.

நண்பர்கள் இருவரும் குதுகலமாக விளையாடியதில் கூடைப்பந்து பாலாவைக் கடந்து மூதாட்டியை நோக்கி சென்றது. நல்ல வேளை! பந்து அவரது கையைத் தட்டிவிட்டது. அவருக்குக் காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், அவர் கையில் பிடித்திருந்த பை கீழே விழுந்தது. அதிலிருந்த பழங்கள் எல்லாம் உருண்டோடின. அதைக் கண்டு இருவரும் பதற்றம் அடைந்தனர்.

ராமனும் பாலாவும் உடனே மின்னல் வேகத்தில் ஓடி பழங்களை எடுக்க விரைந்தார்கள். அப்போது இன்னும் மழை பெய்துகொண்டிருந்ததால்தரை ஈரமாக இருந்தது. நண்பர்கள் வழுக்கிக் கீழே ‘தொப்!’ என்று விழுந்தனர். அதைக் கண்டு மூதாட்டி உடனே, “எழுந்திருங்கள்! எழுந்திருங்கள்!” என்று அக்கறையுடன் கூறினார். ராமனும் பாலாவும் மெதுவாக எழுந்து நின்றார்கள். அப்போது மூதாட்டி இருவரிடமும், “சிறுவர்களே, நீங்கள் விளையாடும்போது விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிப்பது அவசியம்,” என்று அறிவுறுத்தினார். நண்பர்கள் தங்களது தவற்றை உணர்ந்து மூதாட்டியிடம் மன்னிப்பு கேட்டனர்.

NILANI SUDERSHAN
Primary 5 Confidence

அக்கறை காட்டுவோம்

கதிரவன் தன் பணியைத் தொடங்க தன் பொற்கரங்களை உலகிற்கு நீட்டிக்கொண்டிருந்தான். அந்த நேரம் முத்துவின் பெற்றோர்கள் வெளியே கிளம்பினார்கள். அவர்களை வழி அனுப்பியதும் முத்து தன் வீட்டுப்பாடத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அப்போது, பசி அவன் வயிற்றைக் கிள்ளியது. ஆனால் அவன் தனது வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்து முடித்த பிறகு சாப்பிடலாம் என்று எண்ணினான்.

இரண்டுமணி நேரத்திற்குப்பின், முத்துதன் வீட்டுப்பாடங்களை ஒரு வழியாக செய்து முடித்தான். அதை எண்ணி அவன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தினான். அப்போது அவனுக்கு மிகவும் பசித்தது. அதனால் அவன் தன் குடியிருப்புப் பேட்டையில் உள்ள காப்பிக் கடைக்குச் சென்று கோழிச் சோறு வாங்க சிறுத்தையைப் போல் விரைந்தான்.

தனக்கு விருப்பமான கோழி சோறை வாங்கியதும் முத்து வீட்டுக்கு அறக்க பறக்க ஓடினான். வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் முதியவர் ஒருவர் படியில் ஏறும்போது தடுக்கித் ‘தொப்!’ என்று விழுந்ததை அவன் கவனித்தான். அவரது பையிலிருந்த பழங்கள் எல்லாம் நாலாப் பக்கமும் உருண்டோடின. வலியையும் வேதனையையும் முதியவர் தாங்க முடியாமல் கத்தினார்.

சற்றும் தாமதிக்காமல் முதியவருக்கு உதவ முத்து தலை தெறிக்க ஓடினான். அவன் முதியவரின் கைகளைப் பிடித்து அவரை மெல்ல தூக்கினான். பின் கீழே கிடந்த கனிகளை எடுத்து பையில் வைத்து அவரிடம் கொடுத்தான். “உன் உதவிக்கு மிகவும் நன்றி,” என்று முதியவர் முத்துவிடம் கூறினார்.

பிறருக்கு உதவி தேவைப்படும்போது நாம் எப்போதும் சிந்திக்காமல் உதவுவது ஒரு சிறந்த பண்பு என்பதை அன்று முத்து உணர்ந்தான். முதியவருக்குத் தன்னால் முடிந்த உதவியை அளித்ததை எண்ணி அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின் முத்து வீடு திரும்பியதும் தன் கோழி சோறை ரசித்து ருசித்து உண்டு பொழுதைக் கழித்தான்.

HESHWIN MUNIANDY
Primary 5 Brilliance

என் நல்ல அண்டைவீட்டுக்காரர்

விடியல் வெளிச்சம் மரங்களைக் தடவிக் கொடுத்து மஞ்சள் தேய்த்தது. நான் கடைக்குச் சென்று செய்தித்தாள் வாங்கினேன். பின் வீட்டுக்குச் சென்று செய்தித்தாளைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அந்தச் செய்தி என் கவனத்தைக் காந்தம் போல் ஈர்த்தது. நான் அதைப் போன்ற சம்பவத்தை மனத்திரையில் ஓட்டிப் பார்த்தேன்.

ஒரு நாள் நான் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன். அப்போது என் அண்டைவீட்டுக்காரர், திரு ரவி ஒரு மூதாட்டிக்கு உதவி செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த முதிய மாது திரு ரவிக்கு நன்றி கூறினார். அவருடைய பதில் என்னை வியப்படையச் செய்தது. அவர், “எனக்கு எதற்கு நன்றி கூறுகிறீர்கள்? நான் எப்படி என் சொந்த பாட்டிக்கு உதவுவேனோ அவ்வாறுதான் உங்களுக்கு உதவினேன். இது என் கடமை தானே!” என்று அந்த மூதாட்டியிடம் கூறினார். அந்த மூதாட்டியின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. உடனே, திரு ரவியைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு உச்சி நுகர்ந்தார். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு நான் பூரித்துப்போனேன்.

மற்றொரு முறை நான் அவர் ஆதரவு இல்லாத குழந்தைகளுக்குப் பெருந்தொகையைக் கொடுப்பதைக் கண்டேன். என் வாழ்க்கையில் நான் இதுவரை இவ்வளவு தங்கமான இரக்க மனம் உடைய மனிதரைப் பார்த்ததில்லை. பணம், பதவி, புகழ் என்று மனிதர்கள் தேடிச் செல்லும்போது அவர் மட்டும் அன்பைத் தேடிச் சென்றார்.

ஒரு மாதம் கழித்து, என் அரையாண்டு தேர்வு முடிவுகள் வந்தன. என்னால் என் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. நான் எல்லாப் பாடங்களிலும் தோல்வி அடைந்திருந்தேன். நான் சோகக்கடலில் மூழ்கினேன். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வெள்ளமாய் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. நான் அழுதுகொண்டே வீட்டிற்குச் சென்றேன். என்னைப் பார்த்த திரு ரவி என்னிடம் நலம் விசாரித்தார். நான் சோகமாக இருந்ததால் நடந்த எல்லாவற்றையும் அவரிடம் கூறினேன்.

என்னுடைய நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட திரு ரவி எனக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தார். அன்று இரவு திரு ரவி என் வீட்டிற்கு வந்து என் பெற்றோரிடம் பேசினார். அவர் சென்றதும் என் பெற்றோர் என்னிடம் அனைத்து விவரத்தையும் கூறினர். நான் அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அவர் வீட்டிற்குச் சென்று படித்தேன்.

அவர் சிரமம் பாராமல் எனக்கு எல்லாப் பாடங்களையும் விளக்கினார். நான் பாடங்களில் சிறப்புத் தேர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று அவர் உழைக்கும்போது நான் ஏன் கடுமையாக உழைக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் தோன்றியது.

சில மாதங்கள் கடந்தோடின. நான் என் இறுதி ஆண்டுத் தேர்வை முடித்துவிட்டு என் மதிப்பெண்களுக்காகப் பதற்றத்துடன் காத்திருந்தேன். ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி எனக்காகக் காத்திருந்தது. நான் எல்லாப் பாடங்களிலும் சிறப்புத் தேர்ச்சி அடைந்திருந்தேன். என் மனம் உல்லாச வானில் சிறகடித்துப் பறந்தது. என் முகத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் பன்னீர் பூக்கள் பூத்தன. என் கண்கள் நட்சத்திரங்களாய் மாறி ஒளிவிட்டன.

நான் உடனே ஓடிச்சென்று திரு ரவியிடம் அந்த நற்செய்தியைக் கூறினேன். அவருக்கு அந்தச் செய்தி தேன்போல் இனித்தது. நான் அவரிடம் நன்றி கூறினேன்.

“மாலா! என்ன செய்கிறாய்? சாப்பிட வா!” என்று என் அம்மா கத்தினார். நான் என் காலை உணவைச் சாப்பிட வீட்டுக் கூடத்திற்குச் சென்றேன். அன்று நடந்த சம்பவத்திலிருந்து நல்ல அண்டைவீட்டுக்காரர்கள் இருப்பது மிகவும் முக்கியம் என்று புரிந்துகொண்டேன். ‘நன்றி மறவேல்’ என்பது போல நான் என்றும் அவரிடம் நன்றியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டேன்.

DEYNSIKAA GUNALAN
Primary 6 Confidence

எனக்கு அமைந்த ஒரு சிறப்பான நாள்

அன்று என் பிறந்தநாள் என்பதால், என் பெற்றோர் என்னிடம் ஐந்து வெள்ளி தந்தனர். அவர்கள் எனக்குப் பிடித்த ஒரு பொருளை வாங்கி வருமாறு கூறி என்னைக் கடைக்கு அனுப்பினர்.

நான் வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது வானில் சூரியன் பிரகாசமாகக் காட்சியளித்தது. நான் மரங்கள் நிறைந்த சாலையோரம் நடந்தபோது, சரசர என்று சரகுகள் மகிழ்ச்சியுடன் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

நான் சிறிது தூரம் நடந்தேன். தெருவில் இருந்த கடையை அடைந்ததும், வாட்டசாட்டமானக் கடைக்காரரிடம் ஐந்து வெள்ளி கொடுத்து ஒரு மிட்டாய் பொட்டலத்தை வாங்கினேன். பிறகு, நான் கடையிலிருந்து வெளியேறினேன்.

கடைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு திரையரங்கம் இருந்ததை நான் திரையரங்கத்தில் கூட்டம் நிரம்பி இருந்தது. சாரை சாரையாக வரிசைகளில் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தது. அதனால், அவர்கள் மெதுவாக நகர்ந்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு வரிசையில் என் அண்டை வீட்டுக்காரரான திரு ரவியையும் பார்த்தேன்.

அவ்வேளையில், திரு ரவியின் பின்னால் நின்றன்கொண்டிருந்த ஒருவனின் செயல் என் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, அவன் திரு ரவியின் பின்பக்க கால்சட்டைப் பையிலிருந்து அவரின் பணப்பையை எடுப்பதை நான் கவனித்தேன்.

ஒரு கணம், நான் அதிர்ச்சியில் வாயடைத்து சிலையாய் நின்றேன். திருடன் என் திசையை நோக்கி நடப்பதைக் கண்டேன். பிறகு, அவன் தன் நடையைத் துரிதப்படுத்தி ஓட ஆரம்பித்தான். நானும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினேன்.

அந்த நேரத்தில், திரு ரவி தன் பணப்பையைக் காணவில்லை என்பதை அறிந்தார். அவர் என் திசையை நோக்கிப் பார்த்தபோது நடந்த சில காட்சிகளைக் கொண்டு நடந்ததைப் புரிந்துகொண்டார். அதே சமயத்தில், என்னால் வெகு தூரம் ஓட முடியாமல், என்னிடம் இருந்த கனமான மிட்டாய் பொட்டலத்தை அவனின் மேல் குறி வைத்து வீசினேன்.

அடித்த அடியில் அந்தத் திருடன் கீழே விழுந்தான். நான் திருடனை நோக்கி ஓடி, அவன் சட்டைப் பையிலிருந்த திரு ரவியின் பணப்பையை எடுத்தேன். திருடனைப் பிடித்ததை எண்ணி எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

அந்த நிமிடமே, காவலர் வாகனத்தின் அபாய ஒலியைக் கேட்டேன். காவலர்கள் வாகனத்திலிருந்து வெளியே வந்து, திருடனைக் கைது செய்து வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்றனர். நான் திரு ரவியின் பணப்பையை அவரிடம் திருப்பித் தந்தேன். திரு ரவி என்னை மனமாறப் புகழ்ந்தார்.

அப்போது, திருரவி என்னிடம், “நீ நல்ல செயல் புரிந்திருக்கிறாய்! என் பாராட்டுகள்!” என்று கூறி என்னைப் பாராட்டினார். அன்று நடந்த சம்பவம் அன்றே தொலைக்காட்சியில், தமிழ்ச் செய்தியில் ஒளிப்பரப்பப்பட்டது. என் கண்களையும் காதுகளையும் என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

என் பெற்றோர் என்னை இறுகக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, நான் புரிந்த வீரச்செயலைக் கேட்டு அன்பு மழை பொழிய ஆரம்பித்தனர். என் பெற்றோர் என்னை எண்ணி பெருமைப்பட்டனர். பிறந்த நாளன்று எனக்குக் கிடைத்த பாராட்டுகளை நினைத்து நானே பூரிப்பு அடைந்தேன். அந்த நாள் எனக்குச் சிறப்பான நாளாக அமைந்ததில் ஒரு துளி ஐயமே இல்லை.

ANANTH SHIVANI SABROSO
Primary 6 Empathy

Acknowledgements

School Leaders

Mr Eugene Lee (Principal)

Mdm Siti Suhaila Binte Sapihe (Vice Principal)

Ms Ong Poh Choo (Vice Principal-Admin)

WOW! Publication Team

Mdm Sarifah Hassan (Chairperson)

Mdm Zakiah Arip

Mdm Zhao Yijin

Mdm Suriani Abd Bakri

Mdm Thilagaletchumi Krishnamoorthi

Integration Programme TIC

Mdm Zhao Yijin

EVERYONE IS A TALENT

WEST VIEW PRIMARY SCHOOL

